

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2014/92/ES

(2014. gada 23. jūlijs)

par maksājumu kontu tarifu salīdzināmību, maksājumu kontu maiņu un piekļuvi maksājumu kontiem ar pamatfunkcijām

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 114. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Centrālās bankas atzinumu ⁽¹⁾,ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽²⁾,saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 26. panta 2. punktu iekšējais tirgus aptver telpu bez iekšējām robežām, kurā ir nodrošināta preču, personu, pakalpojumu un kapitāla brīva aprīte. Iekšējā tirgus sadrumstalotība kaitē konkurētspējai, izaugsmei un darbvietu radīšanai Savienībā. Tādu tiešo un netiešo šķēršļu novēršana, kuri kavē iekšējā tirgus pienācīgu darbību, ir svarīga tā izveides pabeigšanai. Savienības mēroga rīcība attiecībā uz iekšējo tirgu finanšu mazumtirdzniecības pakalpojumu nozarē jau ir sniegusi būtisku ieguldījumu maksājumu pakalpojumu sniedzēju pārrobežu darbības attīstībā, uzlabojot patērētāju izvēli un palielinot piedāvājumu kvalitāti un pārredzamību.
- (2) Šajā ziņā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2007/64/EK ⁽⁴⁾, tika noteiktas galvenās pārredzamības prasības tarifiem, ko maksājumu pakalpojumu sniedzēji piemēro pakalpojumiem, kas tiek piedāvāti saistībā ar maksājumu kontiem. Tas ir būtiski veicinājis maksājumu pakalpojumu sniedzēju darbību, radot vienotus noteikumus attiecībā uz maksājumu pakalpojumu un informācijas sniegšanu, samazinājis administratīvo slogu un radījis izmaksu ietaupījumus maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.
- (3) Netraucēta iekšējā tirgus darbība un mūsdienīgas un sociāli iekļaujošas ekonomikas izveide arvien vairāk kļūst atkarīga no maksājumu pakalpojumu vispārējās pieejamības. Jebkuri jauni tiesību akti šajā jomā jāpieņem kā gudras Savienības līmeņa ekonomikas stratēģijas daļa, kurā efektīvi jāņem vērā mazāk aizsargātu patērētāju vajadzības.

⁽¹⁾ OV C 51, 22.2.2014., 3. lpp.

⁽²⁾ OV C 341, 21.11.2013., 40. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2014. gada 15. aprīļa nostāja (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta) un Padomes 2014. gada 23. jūlija lēmums.

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2007/64/EK (2007. gada 13. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 97/7/EK, 2002/65/EK, 2005/60/EK un 2006/48/EK un atceļ Direktīvu 97/5/EK (OV L 319, 5.12.2007., 1. lpp.).

- (4) Tomēr, kā norādīts Eiropas Parlamenta 2012. gada 4. jūlija rezolūcijā ar ieteikumiem Komisijai par piekļuvi banku pamatpakalpojumiem, ir jādarā vairāk, lai uzlabotu un attīstītu iekšējo tirgu banku mazumtirdzniecības pakalpojumu jomā. Šobrīd tarifu pārredzamības un salīdzināmības trūkums, kā arī grūtības saistībā ar maksājumu kontu maiņu joprojām rada šķēršļus pilnībā integrēta tirgus attīstībai, kas savukārt rada zemu konkurenci banku mazumtirdzniecības pakalpojumu jomā. Minētās problēmas ir jānovērš, un jāpanāk augstas kvalitātes standartu ievērošana.
- (5) Pašreizējie iekšējā tirgus apstākļi varētu atturēt maksājumu pakalpojumu sniedzējus no iespējas izmantot tiesības brīvi veikt uzņēmējdarbību vai sniegt pakalpojumus Savienībā, jo pastāv grūtības iegūt klientus, ienākot jaunā tirgū. Ienākšana jaunos tirgos bieži ir saistīta ar lielu ieguldījumu. Šāds ieguldījums ir attaisnots tikai tad, ja kontu nodrošinātājs paredz pietiekamas iespējas un patērētāju atbilstīgu pieprasījumu. Patērētāju zemo mobilitāti saistībā ar finanšu mazumtirdzniecības pakalpojumiem lielā mērā rada tas, ka nav nodrošināta tarifu un piedāvāto pakalpojumu pārredzamība un salīdzināmība, kā arī grūtības saistībā ar maksājumu kontu maiņu. Minētie faktori arī mazina pieprasījumu. Jo īpaši tas attiecas uz pārrobežu darbību.
- (6) Turklāt nozīmīgus šķēršļus tam, lai pabeigtu iekšējā tirgus izveidi maksājumu kontu jomā, var radīt valstīs spēkā esošā tiesiskā regulējuma sadrumstalotība. Valstīs spēkā esošie noteikumi attiecībā uz maksājumu kontiem, jo īpaši attiecībā uz tarifu salīdzināmību un maksājumu kontu maiņu, ir atšķirīgi. Vienotu saistošu pasākumu neesība Savienības mērogā attiecībā uz maiņu ir radījusi atšķirīgu praksi un pasākumus valstu mērogā. Minētās atšķirības ir īpaši būtiskas tarifu salīdzināmības jomā, kur Savienības mērogā nav nekādu pasākumu, pat tādu, kas pēc būtības būtu pašregulācija. Ja nākotnē minētās atšķirības kļūtu nozīmīgākas, ņemot vērā to, ka maksājumu pakalpojumu sniedzēji savu praksi parasti pielāgo valstu tirgiem, tas paaugstinātu pārrobežu darbības izmaksas salīdzinājumā ar iekšzemes kontu nodrošinātāju izmaksām, tādējādi mazinot pārrobežu darījumdarbības pievilcību. Pārrobežu darbību iekšējā tirgū kavē šķēršļi attiecībā uz patērētāju maksājumu kontu atvēršanu ārvalstīs. Spēkā esošie ierobežojošie atbilstības kritēriji var kavēt Savienības pilsoņu brīvu pārvietošanos Savienībā. Ja visiem patērētājiem tiks nodrošināta piekļuve maksājumu kontam, patērētāji varēs piedalīties iekšējā tirgū un izmantot priekšrocības, ko piedāvā iekšējais tirgus.
- (7) Turklāt, tā kā daži iespējamie klienti neatver maksājumu kontus vai nu tāpēc, ka saņem atteikumu, vai arī tāpēc, ka viņiem netiek piedāvāti atbilstīgi produkti, potenciālais pieprasījums pēc maksājumu kontu pakalpojumiem Savienībā pašlaik netiek pilnībā izmantots. Plašāka patērētāju dalība iekšējā tirgū turpmāk stimulētu maksājumu pakalpojumu sniedzējus ienākt jaunos tirgos. Tādu apstākļu izveidošana, kuri ļautu patērētājiem piekļūt maksājumu kontam, arī ir līdzeklis, kas nepieciešams, lai sekmētu viņu dalību iekšējā tirgū un ļautu viņiem izmantot iekšējā tirgus radītās priekšrocības.
- (8) Tarifu pārredzamība un salīdzināmība ir risināta Savienības līmenī ar pašregulācijas iniciatīvu, kuru ierosināja banku nozare. Tomēr nav panākta galīgā vienošanās attiecībā uz minēto iniciatīvu. Attiecībā uz maiņu 2008. gadā Eiropas Banku nozares komitejas ieviestie vienotie principi veido paraugmehānismu tādu maksājumu kontu maiņai, kuras piedāvā bankas, kas atrodas tajā pašā dalībvalstī. Tomēr, ņemot vērā to, ka šie vienotie principi nav saistoši, to piemērošana visā Savienībā ir bijusi nesaskaņota, un tās rezultāti nav bijuši efektīvi. Turklāt vienotie principi attiecas uz maksājumu kontu maiņu tikai valstu mērogā, bet neattiecas uz pārrobežu maiņu. Visbeidzot, attiecībā uz piekļuvi pamata maksājumu kontam Komisijas Ieteikumā 2011/442/ES⁽¹⁾ dalībvalstis tika aicinātas veikt nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu ieteikuma piemērošanu vēlākais sešus mēnešus pēc tā publicēšanas. Līdz šim tikai dažas dalībvalstis ir ievērojušas minētā ieteikuma galvenos principus.

(¹) Komisijas Ieteikums 2011/442/ES (2011. gada 18. jūlijs) par piekļuvi pamatmaksājumu kontam (OV L 190, 21.7.2011., 87. lpp.).

- (9) Lai ilgtermiņā atbalstītu efektīvu un raitu finansiālo mobilitāti, ir svarīgi izveidot vienotu noteikumu kopumu, kas būtu paredzēts, lai risinātu zemas patērētāju mobilitātes problēmu un jo īpaši lai uzlabotu maksājumu kontu pakalpojumu un tarifu salīdzināmību un stimulētu maksājumu kontu maiņu, kā arī lai izvairītos no tā, ka patērētāji, kas vēlas atvērt un izmantot maksājumu kontu ārvalstīs, tiktu diskriminēti dzīvesvietas dēļ. Turklāt ir būtiski pieņemt atbilstīgus pasākumus, lai sekmētu patērētāju dalību maksājumu kontu tirgū. Minētie pasākumi stimulēs maksājumu pakalpojumu sniedzēju ienākšanu iekšējā tirgū un nodrošinās līdzvērtīgus konkurences apstākļus, tādējādi stiprinot konkurenci un resursu efektīvu piešķiršanu Savienības finanšu mazumtirdzniecības tirgū tā, lai tas radītu ieguvumus uzņēmumiem un patērētājiem. Tāpat pārredzama informācija par tarifiem un maiņas iespējas kombinācijā ar tiesībām piekļūt pamata maksājumu kontiem ar pamatfunkcijām, ļaus Savienības pilsoņiem ērtāk pārvietoties un iepirkties visā Savienībā, tādējādi izmantot priekšrocības, ko sniedz pilnībā funkcionējošs iekšējais tirgus finanšu mazumtirdzniecības pakalpojumu nozarē, un veicinās iekšējā tirgus turpmāko attīstību.
- (10) Ir svarīgi nodrošināt arī to, lai šī direktīva nekavētu inovācijas finanšu mazumtirdzniecības pakalpojumu jomā. Katru gadu tiek ieviestas jaunas tehnoloģijas, kuru dēļ pašreiz izmantotais maksājumu kontu modelis noveco, tādām kā, piemēram, mobilās bankas pakalpojumi un uzkrātās vērtības maksājumu kartes.
- (11) Ar šo direktīvu dalībvalstīm nebūtu jāliedz paturēt vai pieņemt stingrākus noteikumus, lai aizsargātu patērētājus, ja šādi noteikumi ir saderīgi ar to pienākumiem, kas paredzēti Savienības tiesību aktos un šajā direktīvā.
- (12) Šīs direktīvas noteikumi par tarifu un maksājumu kontu salīdzināmību un maiņu būtu jāpiemēro visiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kā noteikts Direktīvā 2007/64/EK. Šīs direktīvas noteikumi par piekļuvi maksājumu kontiem ar pamatfunkcijām būtu jāpiemēro tikai kredītiestādēm. Visi šīs direktīvas noteikumi būtu jāpiemēro maksājumu kontiem, ar kuru starpniecību patērētāji var veikt šādus darījumus: iemaksāt līdzekļus, izņemt naudu, veikt maksājumus trešām personām un saņemt maksājumus no tām, tostarp veikt kredīta pārvedumus. Tā rezultātā konti ar lielākiem funkciju ierobežojumiem būtu jāizslēdz. Piemēram, tādi konti kā krājkonti, kredītkaršu konti, kur līdzekļi parasti tiek iemaksāti tikai, lai atmaksātu kredītkartes parādu, norēķinu konta hipotēkas vai e-naudas konti principā būtu jāizslēdz no šīs direktīvas darbības jomas. Tomēr, ja minētos kontus izmantotu ikdienas maksājumu darījumiem un tiem būtu visas iepriekš uzskaitītās funkcijas, tie būs direktīvas darbības jomā. Uzņēmumu konti, pat mazo uzņēmumu vai mikrouzņēmumu konti, ja vien tie netiek turēti privātpersonas statusā, vajadzētu būt ārpus šīs direktīvas darbības jomas. Dalībvalstīm būtu jāspēj izvēlēties paplašināt šīs direktīvas piemērošanu, attiecinot to arī uz citiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem un citiem maksājumu kontiem, piemēram, tiem, kas piedāvā ierobežotākas maksājumu funkcijas.
- (13) Tā kā maksājumu konts ar pamatfunkcijām ir maksājumu konta veids, piemērojot šo direktīvu, šādiem kontiem būtu jāpiemēro arī noteikumi par pārredzamību un maksājumu kontu maiņu.
- (14) Šajā direktīvā ietvertās definīcijas, ciktāl iespējams, būtu jāsaskaņo ar citu Savienības leģislatīvo aktu definīcijām, un jo īpaši ar definīcijām, kas ietvertas Direktīvā 2007/64/EK Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 260/2012⁽¹⁾.
- (15) Patērētājiem ir svarīgi izprast tarifus, lai tie varētu salīdzināt dažādu maksājumu pakalpojumu sniedzēju piedāvājumus un izdarīt uz informāciju balstītu izvēli par to, kurš maksājumu konts ir vispiemērotākais viņu vajadzībām. Tarifu salīdzinājumu nav iespējams veikt, ja maksājumu pakalpojumu sniedzēji lieto atšķirīgu terminoloģiju attiecībā uz tiem pašiem pakalpojumiem un sniedz informāciju dažādos formātos. Standartizēta terminoloģija kopā ar saskaņotā formātā mērķtiecīgi sniegtu informāciju par tarifiem, aptverot visraksturīgākos pakalpojumus, kas saistīti ar maksājumu kontiem, var palīdzēt patērētājiem gan saprast, gan salīdzināt tarifus.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 260/2012 (2012. gada 14. marts), ar ko nosaka tehniskās un darbības prasības kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem euro un groza Regulu (EK) Nr. 924/2009 (OV L 94, 30.3.2012., 22. lpp.).

- (16) Patērētāji visvairāk varētu gūt labumu no informācijas, kas ir kodolīga, standartizēta un viegli salīdzināma starp dažādiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem. Rīkiem, kas pieejami patērētājiem maksājumu kontu piedāvājumu salīdzināšanai, nebūtu pozitīva ietekme, ja laiks, kas nepieciešams, lai caurlūkotu garus sarakstus ar dažādu piedāvājumu tarifiem, būtu nesamērīgs ar labumu, ko var gūt, izvēloties ekonomiski visizdevīgāko piedāvājumu. Minētajiem rīkiem vajadzētu būt daudzveidīgiem, un tiem būtu nepieciešama patērētāju veikta pārbaude. Šajā posmā tarifu terminoloģija būtu jāstandartizē tikai attiecībā uz raksturīgākajiem terminiem un definīcijām dalībvalstīs, lai izvairītos no liekas informācijas riska un veicinātu tās ātru ieviešanu.
- (17) Dalībvalstīm būtu jānosaka tarifu terminoloģija, ņemot vērā vietējo tirgu iezīmes. Lai pakalpojumus uzskatītu par raksturīgiem, vismaz vienam maksājumu pakalpojumu sniedzējam dalībvalstī vajadzētu tiem piemērot tarifus. Turklāt, ja pakalpojumi ir kopēji vairākiem dalībvalstu, terminoloģijai, ko izmanto, lai definētu šādus pakalpojumus, vajadzētu būt standartizētai Savienības mērogā, tādējādi ļaujot labāk salīdzināt maksājumu kontu piedāvājumus Savienībā. Lai nodrošinātu valstu sarakstu vienvēidību, Eiropas uzraudzības iestādei (Eiropas Banku iestādei) ("EBI"), kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1093/2010⁽¹⁾, būtu jāsniedz pamatnostādnes, lai palīdzētu dalībvalstīm noteikt pakalpojumus, kurus valsts mērogā izmanto visbiežāk un kuri rada vislielākās izmaksas patērētājiem. Šajā nolūkā dalībvalstīm līdz 2014. gada 18. decembrim būtu jāinformē Komisija un EBI par attiecīgajām iestādēm, uz kurām attiecas minētās pamatnostādnes.
- (18) Pēc tam, kad dalībvalstis ir noteikušas to raksturīgāko pakalpojumu pagaidu sarakstu, uz kuriem valsts mērogā attiecas tarifi, kā arī terminus un definīcijas, EBI tie būtu jāpārskata, lai, izmantojot regulatīvo tehnisko standartu projektu, identificētu pakalpojumus, kas ir kopīgi lielākajai daļai dalībvalstu, un Savienības mērogā piedāvātu standartizētus terminus un to definīcijas visās Savienības iestāžu oficiālajās valodās. EBI būtu jānodrošina, ka katra pakalpojuma apzīmēšanai izmanto tikai vienu terminu jebkurā katras dalībvalsts oficiālajā valodā, kas ir arī Savienības iestāžu oficiālā valoda. Tas nozīmē, ka attiecībā uz to pašu pakalpojumu var izmantot dažādus terminus dažādās dalībvalstīs, kas izmanto to pašu Savienības iestāžu oficiālo valodu, tādējādi ņemot vērā valstu īpatnības. Dalībvalstīm tad visi piemērojamie Savienības mēroga termini būtu jāiekļauj savos pagaidu sarakstos un, pamatojoties uz tiem, jāpublicē to galīgie saraksti.
- (19) Lai palīdzētu patērētājiem ērti salīdzināt maksājumu kontu tarifus visā vienotajā tirgū, maksājumu pakalpojumu sniedzējiem būtu patērētājiem jānodrošina tarifu informācijas dokuments, kurā norādīti tarifi visiem pakalpojumiem, kas iekļauti to raksturīgāko pakalpojumu sarakstā, kuri saistīti ar maksājumu kontu valsts līmenī. Tarifu informācijas dokumentā vajadzības gadījumā būtu jāizmanto Savienības mērogā noteiktie standartizētie termini un definīcijas. Tas arī veicinātu vienlīdzīgu konkurences apstākļus maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kas konkurē maksājumu kontu tirgū. Tarifu informācijas dokumentā nebūtu jāietver nekādi citi tarifi. Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nepiedāvā pakalpojumu no to raksturīgāko pakalpojumu saraksta, kuri saistīti ar maksājumu kontu, tam būtu tas jānorāda, piemēram, atzīmējot pakalpojumu attiecīgi "netiek piedāvāts" vai "nepiemēro". Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai pieprasīt, lai tarifu informācijas dokumentā tiktu iekļauti galvenie rādītāji, piemēram, visaptverošs izmaksu rādītājs, kas apkopo maksājumu konta kopējās gada izmaksas patērētājiem. Lai palīdzētu patērētājiem saprast tarifus, kas tiem jāmaksā par savu maksājumu kontu, to vajadzībām būtu jānodrošina glosārijs, kurā, neizmantojot tehnisku terminoloģiju, sniegti saprotami un nepārprotami skaidrojumi vismaz par tiem tarifiem un pakalpojumiem, kuri ietverti tarifu informācijas dokumentā. Glosārijam vajadzētu būt par noderīgu rīku, lai sekmētu labāku izpratni par tarifu nozīmi, veicinot patērētāju iespējas izvēlēties no plašāka maksājumu kontu piedāvājumu klāsta. Būtu arī jānosaka pienākums maksājumu pakalpojumu sniedzējiem vismaz reizi gadā informēt patērētājus bez maksas par visiem tarifiem, kas tiek piemēroti viņu maksājumu kontam, attiecīgā gadījumā arī par pārtēriņa procentu likmi un kredīta procentu likmi.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1093/2010 (2010. gada 24. novembris), ar ko izveido Eiropas Uzraudzības iestādi (Eiropas Banku iestādi), groza Lēmumu Nr. 716/2009/EK un atceļ Komisijas Lēmumu 2009/78/EK (OV L 331, 15.12.2010., 12. lpp.).

Tas neskar pārtēriņu noteikumus, kas noteikti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2008/48/EK⁽¹⁾. *Ex-post* informācija būtu jāsniedz dokumentā, ko sauc par "paziņojumu par tarifiem". Tajā būtu jāietver pārskats par nopelnītajiem procentiem un visiem tarifiem, kas jāmaksā saistībā ar maksājumu konta lietošanu, lai ļautu patērētājam saprast, uz ko attiecas tarifu izdevumi, un novērtēt, vai nepieciešams mainīt patēriņa ieradumus vai izvēlēties citu konta nodrošinātāju. Minēto ieguvumu varētu maksimāli palielināt, nodrošinot *ex-post* tarifu informāciju, kas aptver raksturīgākos pakalpojumus tādā pašā secībā kā *ex-ante* tarifu informācijā.

- (20) Lai apmierinātu patērētāju vajadzības, jānodrošina, lai tarifu informācija par maksājumu kontiem būtu precīza, skaidra un salīdzināma. Tādēļ EBI, pēc apspriešanās ar valsts iestādēm un pēc patērētāju veiktas pārbaudes, būtu jāizstrādā īstenošanas tehnisko standartu projekts attiecībā uz tarifu informācijas dokumenta un paziņojuma par tarifiem standartizētu noformējumu un kopīgiem simboliem, lai nodrošinātu, ka patērētājiem tie ir saprotami un salīdzināmi. Katrā tarifu informācijas dokumentā un paziņojumā par tarifiem katrā dalībvalstī būtu jāievēro viens un tas pats formāts, punktu un virsrakstu secība, ļaujot patērētājiem salīdzināt abus dokumentus un tādējādi maksimāli palielinot izpratni un informācijas izmantošanu. Tarifu informācijas dokuments un paziņojums par tarifiem būtu skaidri jānošķir no citiem paziņojumiem. Turklāt, izstrādājot minētos formātus, EBI būtu arī jāņem vērā fakts, ka dalībvalstis var izvēlēties sniegt tarifu informācijas dokumentu un paziņojumu par tarifiem kopā ar informāciju, kas paredzēta saskaņā ar citiem Savienības vai valsts lēģislatīvajiem aktiem par maksājumu kontiem un ar tiem saistītajiem pakalpojumiem.
- (21) Lai nodrošinātu saskaņotu piemērojamās Savienības mēroga terminoloģijas lietošanu visā Savienībā, dalībvalstīm būtu jānosaka pienākums prasīt, lai maksājumu pakalpojumu sniedzēji saziņā ar patērētājiem, tostarp tarifu informācijas dokumentā un paziņojumā par tarifiem, lietotu piemērojamo Savienības mēroga terminoloģiju kopā ar pārējo valsts standartizēto terminoloģiju, kura norādīta galīgajā sarakstā. Maksājumu pakalpojumu sniedzējiem vajadzētu būt iespējai izmantot zīmolvārdus patērētājiem sniegtajā informācijā par līgumiem, komercinformācijā un tirgvedības informācijā, ja vien tie skaidri norāda piemērojamās atbilstīgos standartizētos terminus. Ja tie izvēlas tarifu informācijas dokumentā vai paziņojumā par tarifiem izmantot zīmolvārdus, tam vajadzētu būt papildus standartizētajiem terminiem kā sekundāram apzīmējumam, piemēram, pēdiņās vai mazākā drukā.
- (22) Salīdzināšanas tīmekļa vietnes, kas ir neatkarīgas, ir efektīvs līdzeklis patērētājiem, lai vienviet novērtētu guvumus no dažādu maksājumu kontu piedāvājumiem. Šādas tīmekļa vietnes var nodrošināt pareizu līdzsvaru starp nepieciešamību, lai informācija būtu skaidra un kodolīga, lai tā būtu pilnīga un saprotama, ļaujot lietotājiem iegūt sīkāku informāciju, ja tas viņus interesē. To mērķis būtu iekļaut iespējami plašāko piedāvājumu klāstu, lai sniegtu reprezentatīvu pārskatu, vienlaicīgi aptverot būtisku tirgus daļu. Tās arī var samazināt meklēšanas izmaksas, jo patērētājiem nevajadzēs iegūt informāciju atsevišķi no maksājumu pakalpojumu sniedzējiem. Ir būtiski svarīgi, ka šādas tīmekļa vietnēs sniegtā informācija ir uzticama, objektīva un pārredzama un ka patērētāji tiek informēti par šādas tīmekļa vietnes pieejamību. Šajā sakarā dalībvalstīm būtu jāinformē sabiedrība par šādām tīmekļa vietnēm.
- (23) Lai iegūtu objektīvu informāciju par tarifiem un procentu likmēm, ko piemēro saistībā ar maksājumu kontiem, patērētājiem vajadzētu spēt izmantot publiski pieejamas salīdzināšanas tīmekļa vietnes, kuras funkcionāli ir neatkarīgas no maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kas nozīmē, ka meklējuma rezultātos ne pret vienu maksājumu pakalpojumu sniedzēju nevajadzētu izturēties labvēlīgāk. Tāpēc dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai patērētājiem attiecīgajā teritorijā būtu brīvi pieejama vismaz viena šāda tīmekļa vietne. Šādu salīdzināšanas tīmekļa vietnes var uzturēt kompetentās iestādes, citas publiskas iestādes un/vai privātie uzturētāji vai to vārdā. Ar maksājumu kontiem saistīto tarifu salīdzināšanas funkciju var pildīt arī esošās tīmekļa vietnes, salīdzinot finanšu vai nefinanšu produktu plašu klāstu. Šādām tīmekļa vietnēm būtu jādarbojas saskaņā ar noteiktiem kvalitātes kritērijiem, tostarp prasību sniegt informāciju par tās īpašniekiem, sniegt precīzu un atjauninātu informāciju, norādīt, kad informācija ir atjaunināta pēdējo reizi, izklāstīt skaidrus un objektīvus kritērijus, uz kādiem tiks balstīta salīdzināšana, un ietvert maksājumu kontu piedāvājumu plašu klāstu, aptverot nozīmīgu tirgus daļu. Dalībvalstīm vajadzētu spēt noteikt, cik bieži salīdzināšanas tīmekļa vietnes ir jāpārskata un jāatjaunina informācija, ko tās sniedz patērētājiem, ņemot vērā to, cik bieži maksājumu pakalpojumu sniedzēji parasti atjaunina savu tarifu informāciju. Dalībvalstīm būtu arī

(1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/48/EK (2008. gada 23. aprīlis) par patēriņa kredītlīgumiem un ar ko atceļ Padomes Direktīvu 87/102/EEK (OV L 133, 22.5.2008., 66. lpp.).

jānosaka, kas uzskatāms par maksājumu kontu piedāvājumu plašu klāstu, kurš aptver nozīmīgu tirgus daļu, novērtējot, piemēram, cik ir maksājumu pakalpojumu sniedzēju un līdz ar to, vai vienkāršs vairākums vai mazāk būtu pietiekams, un/vai tirgus daļu, un/vai to ģeogrāfisko atrašanās vietu. Salīdzināšanas tīmekļa vietnei būtu jāsalīdzina tarifi, kas maksājami par pakalpojumiem, kuri ietverti to raksturīgāko pakalpojumu sarakstā, kas saistīti ar maksājumu kontiem, apkopojot Savienības mēroga terminoloģiju.

Ir lietderīgi, ka dalībvalstīm vajadzētu spēt prasīt šādām tīmekļa vietnēm salīdzināt citu informāciju, piemēram, informāciju par to, kas nosaka maksājumu pakalpojumu sniedzēju sniegto pakalpojumu līmeni, piemēram, filiāļu vai bankomātu skaitu un atrašanās vieta. Ja dalībvalstī ir tikai viena tīmekļa vietne un šī tīmekļa vietne pārtrauc darbību vai tā vairs neatbilst kvalitātes kritērijiem, dalībvalstij būtu jānodrošina, lai patērētājiem pieņemamā laikposmā būtu piekļuve citām valsts mēroga salīdzināšanas tīmekļa vietnēm.

- (24) Pašreizējā maksājumu pakalpojumu sniedzēju prakse ir piedāvāt maksājumu kontu kopā ar produktiem vai pakalpojumiem, kas nav ar maksājumu kontu saistīti pakalpojumi, tādiem kā, piemēram, apdrošināšanas produkti vai finanšu konsultācijas. Maksājumu pakalpojumu sniedzējiem minētā prakse var būt līdzeklis, kā dažādot savu piedāvājumu un konkurēt citam ar citu, un galu galā var izrādīties, ka tas sniedz ieguvumus patērētājiem. Tomēr Komisijas 2009. gada pētījums par sasaistīšanas praksi finanšu sektorā, kā arī attiecīgas apspriešanās un patērētāju sūdzības ir parādījušas, ka maksājumu pakalpojumu sniedzēji var piedāvāt maksājumu kontus komplektā ar produktiem, ko patērētāji nepieprasa un kas nav būtiski maksājumu kontiem, piemēram, mājokļa apdrošināšana. Turklāt ir novērots, ka minētā prakse var samazināt cenu pārredzamību un salīdzināmību, ierobežot patērētājiem iegādes iespējas un negatīvi ietekmēt patērētāju mobilitāti. Tāpēc dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai tad, kad maksājumu pakalpojumu sniedzējs piedāvā komplektētus maksājumu kontus, patērētājiem tiktu sniegta informācija par to, vai maksājumu kontu ir iespējams iegādāties atsevišķi, un, ja tas tā ir, lai tiktu sniegta atsevišķa informācija par izmaksām un tarifiem, kas tiek piemēroti katram no pārējiem komplektā iekļautajiem produktiem vai pakalpojumiem, kurus var iegādāties atsevišķi.
- (25) Maksājumu kontu maiņas process būtu jānosaka visā Savienībā. Šobrīd spēkā esošie pasākumi valstu līmenī ir ārkārtīgi atšķirīgi un negarantē pienācīgu patērētāju aizsardzības līmeni visās dalībvalstīs. Tādu lēģislatīvo pasākumu noteikšana, ar kuriem izveido galvenos principus, kas maksājumu pakalpojumu sniedzējiem jāievēro, sniedzot šādu pakalpojumu katrā dalībvalstī, uzlabotu iekšējā tirgus darbību gan patērētājiem, gan maksājumu pakalpojumu sniedzējiem. No vienas puses, tas garantētu vienlīdzīgu konkurences apstākļus patērētājiem, kuri varētu būt ieinteresēti maksājumu konta atvēršanā citā dalībvalstī, jo tas nodrošinātu, ka tiek piedāvāts līdzvērtīgs aizsardzības līmenis. No otras puses, tas samazinātu valstu līmenī spēkā esošo regulatīvo pasākumu atšķirības un līdz ar to samazinās administratīvo slogu maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kuri plāno piedāvāt savus pakalpojumus pāri robežām. Tā rezultātā pasākumi saistībā ar maiņu veicinātu tādu pakalpojumu sniegšanu, kas saistīti ar maksājumu kontiem iekšējā tirgū.
- (26) Par maiņu nebūtu jānosaka tas, ka nododošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodod līgumu saņemošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam.
- (27) Patērētājiem stimulēt maksājumu kontus ir tikai tad, ja process neietver pārmērīgu administratīvo un finanšu slogu. Tāpēc maksājumu pakalpojumu sniedzējiem būtu jāpiedāvā patērētājiem skaidra, ātra un droša procedūra maksājumu kontu, tostarp maksājumu kontu ar pamatfunkcijām, maiņai. Šāda procedūra būtu jāgarantē ne tikai tad, kad patērētāji vēlas nomainīt vienu maksājumu pakalpojumu sniedzēju pret citu, un arī tad, kad patērētāji vēlas veikt maiņu starp dažādiem maksājumu kontiem tajā pašā maksājumu pakalpojumu sniedzējā. Tas dotu iespēju patērētājiem gūt labumu no visizdevīgākajiem piedāvājumiem tirgū un viegli veikt maiņu no esošā maksājumu konta uz citiem potenciāli piemērotākiem, neatkarīgi no tā, vai tas notiek tajā pašā maksājumu pakalpojumu sniedzējā vai starp dažādiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem. Jebkuriem tarifiem, ko maksājumu pakalpojumu sniedzēji piemēro saistībā ar maiņas pakalpojumu, vajadzētu būt samērīgiem un saskanīgiem ar faktiskajām izmaksām, kas rodas maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.

- (28) Attiecībā uz maksājumu pakalpojumu sniedzēju maiņu gadījumos, kad abi maksājumu pakalpojumu sniedzēji atrodas to teritorijā, būtu jāļauj dalībvalstīm ieviest vai saglabāt kārtību, kas atšķiras no šajā direktīvā paredzētās kārtības, ja tas nepārprotami atbilst patērētāju interesēm.
- (29) Maiņas procesam vajadzētu būt patērētājam tik saprotamam, cik vien iespējams. Attiecīgi dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka saņemošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir atbildīgs par procesa uzsākšanu un vadīšanu patērētāja vārdā. Dalībvalstīm vajadzētu spēt izmantot papildu līdzekļus, piemēram, tehnisko risinājumu, veidojot maiņas pakalpojumu. Šādi papildu līdzekļi var pārsniegt šīs direktīvas prasības, piemēram, maiņas pakalpojumu var sniegt īsākā laikposmā vai maksājumu pakalpojumu sniedzējiem var prasīt nodrošināt, lai kredīta pārvedumi, kas saņemti uz veco maksājumu kontu, pēc patērētāja pieprasījuma tiktu automatiski vai manuāli pārsūtīti uz jauno maksājumu kontu noteiktā laikposmā, skaitot no brīža, kad saņemta atļauja maiņai. Maksājumu pakalpojumu sniedzēji var izmantot šādus papildu līdzekļus arī brīvprātīgi pat tad, ja dalībvalsts to neprasa.
- (30) Būtu jādod iespēja patērētājiem lūgt saņemošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam veikt maiņu attiecībā uz visiem vai daļu no ienākošajiem kredīta pārvedumiem, kredīta pārvedumu regulārā maksājuma rīkojumiem vai tiešā debeta maksājumu mandātiem, – vēlāmākais vienā tikšanās reizē ar saņemošo maksājumu pakalpojumu sniedzēju. Šajā nolūkā patērētājiem būtu jāvar parakstīt vienu atļauju, dodot savu piekrišanu katram no minētajiem uzdevumiem. Dalībvalstis var pieprasīt, lai patērētāja sniegtā atļauja būtu rakstiska, bet attiecīgā gadījumā var izvēlēties pieņemt līdzvērtīgus līdzekļus, piemēram, ja pastāv maiņas automatizēta sistēma. Pirms atļaujas došanas patērētājs būtu jāinformē par visiem procedūras posmiem, kas nepieciešami, lai pabeigtu maiņu. Piemēram, atļauja varētu ietvert visus uzdevumus, kas ir daļa no maiņas pakalpojuma, un varētu paredzēt iespēju patērētājam izvēlēties tikai dažus no minētajiem uzdevumiem.
- (31) Veiksmīgai maiņas veikšanai ir nepieciešama sadarbība ar nododošo maksājumu pakalpojumu sniedzēju. Saņemošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam no nododošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja būtu jāsaņem visa informācija, kas vajadzīga, lai varētu atjaunot maksājumus citā maksājumu kontā. Tomēr šādu informāciju nevajadzētu būt plašākai nekā nepieciešams, lai veiktu maiņu.
- (32) Lai atvieglotu pārrobežu kontu atvēršanu, būtu jādod iespēja patērētājam lūgt jaunajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam izveidot jaunajā maksājumu kontā visus kredīta pārvedumu regulāro maksājumu rīkojumus vai daļu no tiem, pieņemot tiešā debeta maksājumus no patērētāja norādītā datuma un sniegt patērētājam informāciju, norādot jaunā maksājumu konta datus, – vēlams vienā tikšanās reizē ar jauno maksājumu pakalpojumu sniedzēju.
- (33) Uz patērētājiem nebūtu jāattiecinā finansālie zaudējumi, tostarp tarifi un procenti, kurus izraisa jebkādas kļūdas, ko pieļāvis kāds no maiņas procesā iesaistītajiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem. Konkrētāk, patērētājiem nebūtu jāsedz nekādi finansiāli zaudējumi, kas radušies, maksājot papildu tarifus, procentus vai citas maksas, kā arī soda naudas, līgumsodus vai jebkāda cita veida finansiālus zaudējumus saistībā ar kavētu maksājuma izpildi.
- (34) Dalībvalstīm būtu jāgarantē, lai patērētāji, kuri plāno atvērt maksājumu kontu, netiktu diskriminēti pilsonības vai dzīvesvietas dēļ. Kaut arī kredītiestādēm ir svarīgi nodrošināt, lai to klienti finanšu sistēmu neizmantoju tādiem nelegāliem mērķiem kā krāpšana, noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācija vai terorisma finansēšana, tomēr tām nebūtu jārada šķēršļi patērētājiem, kuri vēlas izmantot iekšējā tirgus priekšrocības, atverot un izmantojot maksājumu kontu ārvalstīs. Tādēļ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2005/60/EK ⁽¹⁾ noteikumi nebūtu izmantojami kā iemesls komerciāli mazāk izdevīgu klientu atraidīšanai.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/60/EK (2005. gada 26. oktobris) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai un teroristu finansēšanai (OV L 309, 25.11.2005., 15. lpp.).

- (35) Patērētāji, kas ir likumīgi Savienības rezidenti, nebūtu jādiskriminē viņu pilsonības vai dzīvesvietas dēļ, vai jebkādu citu Eiropas Savienības Pamattiesību hartas ("harta") 21. pantā minēto iemeslu dēļ, kad viņi Savienības teritorijā iesniedz pieteikumu maksājumu konta atvēršanai vai piekļūst tam. Turklāt dalībvalstīm būtu jānodrošina piekļuve maksājumu kontiem ar pamatfunkcijām neatkarīgi no patērētāja finanšu apstākļiem, piemēram, nodarbinātības statusa, ienākumu līmeņa, kredītvēstures vai personiskā bankrota.
- (36) Patērētājiem, kas ir likumīgi Savienības rezidenti un kam nav maksājumu konta konkrētā dalībvalstī, vajadzētu būt iespējai atvērt un izmantot maksājumu kontu ar pamatfunkcijām minētajā dalībvalstī. Jēdzienam "likumīgs Savienības rezidents" būtu jāaptver gan Savienības pilsoņi, gan trešo valstu valstspiederīgie, kuri jau bauda tiesības, kuras tiem piešķir Savienības tiesību akti, piemēram: Padomes Regula (EEK) Nr. 1408/71 ⁽¹⁾, Padomes Direktīva 2003/109/EK ⁽²⁾, Padomes Regula (EK) Nr. 859/2003 ⁽³⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/38/EK ⁽⁴⁾. Tam būtu jāietver arī cilvēki, kas meklē patvērumu saskaņā ar 1951. gada 28. jūlija Ženēvas konvenciju attiecībā uz bēgļu statusu, tās 1967. gada 31. janvāra protokolu un citiem būtiskiem starptautiskiem līgumiem. Turklāt dalībvalstīm vajadzētu spēt paplašināt "likumīga Savienības rezidenta" jēdzienu, attiecinot to arī uz citu trešo valstu valstspiederīgajiem, kas atrodas to teritorijā.
- (37) Dalībvalstīm vajadzētu spēt, pilnībā ievērojot Līgumos garantētās pamatbrīvības, pieprasīt, lai patērētāji, kas vēlas atvērt maksājumu kontu ar pamatfunkcijām to teritorijā, apliecinātu patiesu interesi par konta atvēršanu. Neskarot nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas apkarošanas prasības, kas pieņemtas saskaņā ar Direktīvu 2005/60/EK, kredītiestādes telpu fizisks apmeklējums nebūtu vajadzīgs, lai apliecinātu šādu patiesu interesi.
- (38) Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka to kredītiestāžu skaits, kuras piedāvā maksājumu kontus ar pamatfunkcijām, būtu pietiekams, lai nodrošinātu to pieejamību visiem klientiem, lai izvairītos no jebkāda veida diskriminācijas pret tiem un lai novērstu konkurences izkropļojumus. Nosakot kredītiestāžu pietiekamu skaitu, ir jāņem vērā cita starpā kredītiestāžu tīkla pārklājums, dalībvalsts teritorijas lielums, patērētāju izplatība teritorijā, kredītiestāžu tirgus daļa un tas, vai konti ar pamatfunkcijām veido tikai nelielu daļu no maksājumu kontiem, ko nodrošina kredītiestādes. Maksājumu kontus ar pamatfunkcijām principā būtu jāpiedāvā pēc iespējas lielākam skaitam kredītiestāžu, lai garantētu to, ka patērētāji šādus kontus var atvērt kredītiestādes telpās, kas atrodas tuvu to dzīvesvietai, un ka patērētāji, piekļūstot šādiem kontiem, nekādā veidā netiek diskriminēti un var tos efektīvi izmantot. Konkrētāk, dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai nebūtu nekādas vizuālas diskriminācijas izpausmes, piemēram, atšķirīgs karšu noformējums, atšķirīgs konta numurs vai atšķirīgs kartes numurs. Tomēr dalībvalstij būtu jānodrošina iespēja paredzēt, ka maksājumu kontus ar pamatfunkcijām piedāvā mazāks skaits kredītiestāžu, bet tas būtu attaisnojams, pamatojoties uz to, ka, piemēram, minētās kredītiestādes ir tik plaši izplatītas minētās dalībvalsts teritorijā, ka tās var apkalpot visus patērētājus un tiem nevajag doties tālu prom no mājām, lai nokļūtu kredītiestādē. Turklāt uz patērētājiem, kas piekļūst maksājumu kontiem ar pamatfunkcijām, nebūtu jāattiecinā nekāda veida stigmas, un minēto mērķi var labāk sasniegt, ja ir izraudzīts lielāks skaits kredītiestāžu.
- (39) Dalībvalstīm vajadzētu spēt ieviest mehānismus, lai palīdzētu patērētājiem, kuriem nav pastāvīgas adreses, patvēruma meklētājiem un patērētājiem, kuriem nav piešķirta uzturēšanās atļauja, bet kuru izraidīšana nav iespējama juridisku vai faktisku iemeslu dēļ, lai ļautu pilnībā izmantot priekšrocības, ko sniedz šī direktīva.

⁽¹⁾ Padomes Regula (EEK) Nr. 1408/71 (1971. gada 14. jūnijs) par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā (OV L 149, 5.7.1971., 2. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Direktīva 2003/109/EK (2003. gada 25. novembris) par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (OV L 16, 23.1.2004., 44. lpp.).

⁽³⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 859/2003 (2003. gada 14. maijs), ar ko Regulas (EEK) Nr. 1408/71 un Regulas (EEK) Nr. 574/72 noteikumus (arī attiecībā uz sociālo nodrošinājumu) attiecina arī uz tiem trešo valstu pilsoņiem, uz kuriem minētie noteikumi neattiecas tikai viņu valstspiederības dēļ (OV L 124, 20.5.2003., 1. lpp.).

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV L 158, 30.4.2004., 77. lpp.).

- (40) Atļaujot kredītiestādēm pēc patērētāja pieprasījuma nodrošināt pārtēriņa iespēju attiecībā uz maksājumu kontu ar pamatfunkcijām, dalībvalstīm vajadzētu spēt noteikt jebkura šāda pārtēriņa maksimālo apjomu un maksimālo ilgumu. Dalībvalstīm būtu arī jānodrošina, lai informācija par visiem saistītiem tarifiem patērētājiem tiktu darīti zināma pārredzamā veidā. Visbeidzot, kredītiestādēm būtu jāievēro Direktīva 2008/48/EK, piedāvājot pārtēriņa iespējas kopā ar maksājumu kontu ar pamatfunkcijām.
- (41) Lai pienācīgi apkalpotu klientus, kas lieto maksājumu kontus ar pamatfunkcijām, dalībvalstīm būtu jāpieprasa kredītiestādēm garantēt to, ka attiecīgais personāls ir pietiekami apmācīts un ka minētos klientus nelabvēlīgi neietekmē iespējamie interešu konflikti.
- (42) Dalībvalstīm vajadzētu spēt atļaut kredītiestādēm atteikties atvērt maksājumu kontu ar pamatfunkcijām patērētājiem, kuriem jau ir aktīvs vai vismaz līdzvērtīgs maksājumu konts tajā pašā dalībvalstī. Lai pārbaudītu, vai patērētājam jau ir vai nav maksājumu konts, kredītiestādēm vajadzētu spēt balstīties uz patērētāja sniegtu apliecinājumu.
- (43) Dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai pieteikumus attiecībā uz maksājumu kontu ar pamatfunkcijām kredītiestādes izskatītu šajā direktīvā noteiktajos termiņos un lai šāda pieteikuma atteikuma gadījumā kredītiestādes informētu patērētāju par konkrētajiem atteikuma iemesliem, ja vien šādas informācijas atklāšana nav pretrunā valsts drošības, sabiedriskās kārtības vai Direktīvas 2005/60/EK mērķiem.
- (44) Būtu jānodrošina patērētājiem piekļuve pamata maksājumu pakalpojumu klāstam. Pakalpojumos, kas saistīti ar maksājumu kontiem ar pamatfunkcijām, būtu jāietver iespēja iemaksāt un izņemt naudu. Patērētājiem būtu jāvar veikt tādus būtiskākos maksājumu darījumus kā ienākumu vai pabalstu saņemšana, rēķinu vai nodokļu maksāšana un preču un pakalpojumu iegāde, tostarp izmantojot tiešā debeta maksājumu, kredīta pārvedumu un maksājumu karti. Šādiem pakalpojumiem būtu jānodrošina preču un pakalpojumu iegāde tiešsaistē un būtu jānodrošina patērētājiem iespēja iniciēt maksājuma rīkojumus, izmantojot kredītiestādes tiešsaistes pakalpojumus, ja iespējams. Tomēr maksājumu konta ar pamatfunkcijām izmantošanu nevajadzētu ierobežot, nosakot tikai tā izmantošanu tiešsaistē, jo tas radītu šķēršļus patērētājiem, kam nav piekļuves internetam. Dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai attiecībā uz pakalpojumiem, kas saistīti ar maksājumu konta atvēršanu, uzturēšanu vai slēgšanu, kā arī ar naudas izvietošanu un izņemšanu un maksājumu darījumiem ar maksājumu kartēm, izņemot kredītkartes, netiktu piemēroti nekādi ierobežojumi attiecībā uz to operāciju skaitu, ko patērētājam nodrošinās saskaņā ar šajā direktīvā izklāstītajiem īpašajiem cenu veidošanas noteikumiem. Attiecībā uz kredīta pārvedumu un tiešā debeta maksājumu izpildi, kā arī to ar kredītkarti veikto darījumu izpildi, kas saistīti ar maksājumu kontu ar pamatfunkcijām, dalībvalstīm vajadzētu spēt noteikt to operāciju minimālo skaitu, ko patērētājiem sniegs saskaņā ar šajā direktīvā izklāstītajiem īpašajiem cenu veidošanas noteikumiem, ar noteikumu, ka pakalpojumi, uz kuriem attiecas minētās operācijas, paredzēti patērētāja personīgajām vajadzībām. Nosakot to, kas tiek uzskatīts par personīgām vajadzībām, dalībvalstīm būtu jāņem vērā patērētāja pašreizējā rīcība un parastā komercprakse. Tarifiem, kurus piemēro par operāciju skaitu, kas pārsniedz minimālo skaitu, nedrīkst nevajadzētu būt augstākiem par tarifiem, ko piemēro saskaņā ar kredītiestādes parasto cenu veidošanas politiku.
- (45) Nosakot piedāvājamus pakalpojumus saistībā ar maksājumu kontu ar pamatfunkcijām un minimālo iekļaujamo operāciju skaitu, būtu jāņem vērā valsts īpatnības. Dažus pakalpojumus jo īpaši var uzskatīt par būtiskiem, lai garantētu maksājumu konta pilnīgu izmantošanu konkrētā dalībvalstī, jo tie tiek plaši lietoti valsts mērogā. Piemēram, dažās dalībvalstīs patērētāji joprojām plaši izmanto čekus, turpretim citās dalībvalstīs minētais maksājumu līdzeklis tiek izmantots ļoti reti. Tādēļ ar šo direktīvu būtu jāatļauj dalībvalstīm noteikt papildpakalpojumus, ko valsts līmenī uzskata par būtiskiem un kas būtu jāsniedz saistībā ar maksājumu kontu ar pamatfunkcijām attiecīgajā dalībvalstī. Dalībvalstīm būtu arī jānodrošina, ka kredītiestāžu noteiktie tarifi par šādu papildpakalpojumu piedāvāšanu attiecībā uz maksājumu kontu ar pamatfunkcijām ir samērīgi.

- (46) Lai nodrošinātu, ka maksājumu konti ar pamatfunkcijām ir pieejami pēc iespējas plašākam patērētāju lokam, tie būtu jāpiedāvā bez maksas vai piemērojot samērīgus tarifus. Lai veicinātu to, ka neaizsargātie patērētāji, kam nav bankas konta, piedalās privātpersonām paredzēto bankas pakalpojumu tirgū, dalībvalstīm vajadzētu spēt noteikt, ka minētajiem patērētājiem tiek piedāvāti maksājumu konti ar pamatfunkcijām uz īpaši izdevīgiem nosacījumiem, piemēram, bez maksas. Dalībvalstīm vajadzētu būt brīvām definēt mehānismu, lai noteiktu minētos patērētājus, kuri var izmantot maksājumu kontus ar pamatfunkcijām uz izdevīgākiem noteikumiem, ja ar šādu mehānismu tiek nodrošināts, ka neaizsargātie patērētāji var piekļūt maksājumu kontam ar pamatfunkcijām. Jebkurā gadījumā šādi pieejai nebūtu jāskar visu patērētāju, tostarp tādu, kas nav neaizsargātie, tiesības piekļūt maksājumu kontam ar pamatfunkcijām vismaz par samērīgiem tarifiem. Turklāt jebkurām papildu maksām, ko piemēro patērētājam par līguma noteikumu neievērošanu, vajadzētu būt samērīgām. Dalībvalstīm būtu jānosaka, kas saskaņā ar valsts apstākļiem ir samērīga maksa.
- (47) Kredītiestādēm būtu jāatsakās atvērt maksājumu kontu vai būtu jāizbeidz līgums par maksājumu kontu ar pamatfunkcijām tikai īpašos apstākļos, piemēram, to tiesību aktu neievērošanas gadījumā, kuri attiecas uz noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma finansēšanas novēršanu vai uz noziegumu novēršanu un izmeklēšanu. Pat minētajos gadījumos atteikums ir pamatots tikai gadījumā, ja patērētājs neievēro minētos tiesību aktus, un nevis tāpēc, ka tiesību aktu ievērošanas pārbaudes procedūra ir pārāk apgrūtināta vai dārga. Tomēr varētu būt gadījumi, kad patērētājs ļaunprātīgi izmanto savas tiesības atvērt un izmantot maksājumu kontu ar pamatfunkcijām. Piemēram, dalībvalstij vajadzētu spēt atļaut, ka kredītiestāde īsteno pasākumus pret patērētājiem, kuri veikuši noziedzīgu nodarījumu, piemēram, smagu krāpšanu pret kredītiestādi, lai novērstu šādu noziedzīgu nodarījumu atkārtosanos. Šādos pasākumos var ietvert, piemēram, minētā patērētāja piekļuves ierobežošanu maksājumu kontam ar pamatfunkcijām uz noteiktu laikposmu. Turklāt var būt gadījumi, kad var būt nepieciešama maksājumu konta pieteikuma iepriekšēja atteikšana, lai noteiktu patērētājus, kuri var izmantot maksājumu kontus uz izdevīgākiem noteikumiem. Tādā gadījumā kredītiestādei būtu jāinformē patērētājs, ka viņš var izmantot konkrētu mehānismu, ja tiek atteikts maksājumu konta pieteikums, kam piemēro maksu, kā paredzēts šajā direktīvā, lai iegūtu piekļuvi maksājumu kontam ar pamatfunkcijām bez maksas. Taču abiem šādiem papildu gadījumiem vajadzētu būt ierobežotiem, konkrētiem un balstītiem uz precīzi noteiktiem valstu tiesību aktu noteikumiem. Nosakot papildu gadījumus, kad kredītiestādes var atteikties piedāvāt maksājumu kontus patērētājiem, dalībvalstīm vajadzētu spēt ietvert *inter alia* sabiedriskās drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslus.
- (48) Dalībvalstīm un kredītiestādēm būtu jānodrošina patērētājiem skaidra un saprotama informācija par tiesībām atvērt un izmantot maksājumu kontu ar pamatfunkcijām. Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka informēšanas pasākumi ir mērķtiecīgi, un jo īpaši, ka tie ir vērsti uz patērētājiem, kuriem vēl nav bankas konta, kā arī neaizsargātiem un mobiliem patērētājiem. Kredītiestādēm būtu aktīvi jāsniedz patērētājiem pieejamā informācija un atbilstīga palīdzība attiecībā uz konkrētām iezīmēm, kas saistītas ar piedāvāto maksājumu kontu ar pamatfunkcijām, piemērotajiem tarifiem un izmantošanas noteikumiem, kā arī attiecībā uz darbībām, kas patērētājiem būtu jāveic, lai izmantotu savas tiesības atvērt maksājumu kontu ar pamatfunkcijām. Jo īpaši patērētāji būtu jāinformē par to, ka papildu pakalpojumu iegāde nav obligāta, lai piekļūtu maksājumu kontam ar pamatfunkcijām.
- (49) Dalībvalstīm būtu jāveicina pasākumi, kas atbalsta visneaizsargātāko klientu izglītošana, nodrošinot tiem konsultācijas un palīdzību to finanšu atbildīgā pārvaldībā. Ir jānodrošina arī informācija par konsultācijām, kādas patērētājiem var sniegt patērētāju organizācijas un valstu iestādes. Turklāt dalībvalstīm būtu jāveicina kredītiestāžu iniciatīvas, kuru mērķis ir nodrošināt maksājumu kontus ar pamatfunkcijām kombinācijā ar neatkarīgiem finanšu izglītošanas pakalpojumiem.
- (50) Lai atvieglotu maksājumu pakalpojumu sniedzēju spēju sniegt pārrobežu pakalpojumus un lai sadarbotos, apmaiņos ar informāciju un izšķirtu strīdus starp kompetentajām iestādēm, atbildību par šīs direktīvas izpildi būtu jāpiešķir tām kompetentajām iestādēm, kas darbojas EBI pārraudzībā, kā izklāstīts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 1093/2010, vai citām valsts iestādēm ar noteikumu, ka tās sadarbojas ar iestādēm, kas darbojas EBI pārraudzībā, lai veiktu savus pienākumus saskaņā ar šo direktīvu.

- (51) Dalībvalstīm būtu jāizraugās kompetentās iestādes, kam piešķirtas pilnvaras nodrošināt šīs direktīvas izpildi, un jānodrošina, lai tām tiktu piešķirtas izmeklēšanas un izpildes pilnvaras un pietiekami resursi, kas vajadzīgi to pienākumu veikšanai. Kompetentās iestādes var rīkoties saistībā ar atsevišķiem šīs direktīvas aspektiem, iesniedzot pieteikumu tiesā, kuras kompetencē ir pieņemt tiesisku nolēmumu, tostarp attiecīgā gadījumā iesniedzot apelāciju. Tas varētu dalībvalstīm dot iespēju, – īpaši, ja šīs direktīvas noteikumi tiktu transponēti civiltiesību normās, – atstāt minēto noteikumu ieviešanu atbilstīgu struktūru un tiesu ziņā. Dalībvalstīm būtu jāspēj izraudzīties dažādas kompetentās iestādes, lai izpildītu šajā direktīvā paredzētos plašos pienākumus. Piemēram, attiecībā uz dažiem noteikumiem dalībvalstis varētu norīkot kompetentās iestādes, kas atbildīgas par patērētāju aizsardzības stiprināšanu, turpretim citiem noteikumiem tās varētu nolemt izraudzīties prudenciālus uzraudzītājus. Iespējai izraudzīties dažādas kompetentās iestādes nebūtu jāietekmē pienākumi attiecībā uz pastāvīgu uzraudzību un kompetento iestāžu sadarbību, kā paredzēts šajā direktīvā.
- (52) Patērētājiem vajadzētu būt piekļuvei efektīvām un iedarbīgām alternatīvām strīdu izšķiršanas procedūrām tādu strīdu noregulējumam, kuri radušies saistībā ar šajā direktīvā paredzētajām tiesībām un pienākumiem. Šādu piekļuvi jau nodrošina ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/11/ES ⁽¹⁾, ciktāl tas attiecas uz attiecīgajiem līgumstrīdiem. Tomēr patērētājiem vajadzētu būt arī piekļuvei alternatīvām strīdu izšķiršanas procedūrām pirmslīguma strīdos saistībā ar tiesībām un pienākumiem, ko paredz šī direktīva, piemēram, kad patērētājiem tiek liegta piekļuve maksājumu kontam ar pamatfunkcijām. Tādēļ direktīvā noteikts, ka patērētājiem vajadzētu būt piekļuvei alternatīvām strīdu izšķiršanas procedūrām tādu strīdu noregulējumam, kas skar tiesības un pienākumus, ko paredz šī direktīva, nenoskaidrojot līgumstrīdus un pirmslīguma strīdus. Šādām alternatīvām strīdu izšķiršanas procedūrām un vienībām, kas tās piedāvā, būtu jāatbilst kvalitātes prasībām, kas noteiktas Direktīvā 2013/11/ES. Lai nodrošinātu atbilstību šai direktīvai, ir jāapstrādā patērētāju personas dati. Šādu apstrādi veic, ievērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 95/46/EK ⁽²⁾. Tāpēc šai direktīvai būtu jāatbilst noteikumiem, kas paredzēti Direktīvā 95/46/EK.
- (53) Reizi divos gados un pirmoreiz četrus gadus pēc šīs direktīvas stāšanās spēkā dalībvalstīm būtu jāiegūst ticami gada statistikas dati par to, kā funkcionē ar šo direktīvu ieviestie pasākumi. Tām būtu jāizmanto jebkuri būtiski informācijas avoti un jāziņo šī informācija Komisijai. Komisijai būtu jāsniedz ziņojums, balstoties uz informāciju, kas saņemta no dalībvalstīm pirmoreiz pēc četriem gadiem pēc šīs direktīvas stāšanās spēkā un pēc tam ik pa diviem gadiem.
- (54) Lai ņemtu vērā tirgus attīstību, piemēram, jaunu maksājumu kontu un maksājumu pakalpojumu veidu rašanos, kā arī norises citās Savienības tiesību jomās un dalībvalstu pieredzi, šī direktīva būtu jāpārskata pēc pieciem gadiem pēc šīs direktīvas spēkā stāšanās dienas. Uz pārskatu balstītajā ziņojumā būtu jāietver saraksts ar procesiem sakarā ar pienākumu neizpildi, ko ierosinājusi Komisija saistībā ar šo direktīvu. Tajā būtu arī jāietver novērtējums par vidējo tarifu līmeni dalībvalstīs maksājumu kontiem, kas ir šīs direktīvas darbības jomā, jautājums par to, vai ieviestie pasākumi ir uzlabojuši patērētāju izpratni par maksājumu kontu tarifiem, maksājumu kontu salīdzināmību un maksājumu kontu maiņas ērtību un par to kontu turētāju skaitu, kuri ir nomainījuši maksājumu kontus kopš šīs direktīvas transponēšanas.

Tajā būtu arī jāanalizē, cik pakalpojumu sniedzēji piedāvā maksājumu kontus ar pamatfunkcijām un cik šādi konti ir atvērti, tostarp, cik šādus kontus ir atvēruši patērētāji, kam iepriekš nav bijis konta, dalībvalstu praksi piemēri, kas norāda, ka patērētājam vairs netiek liegta piekļuve maksājumu pakalpojumiem, un vidējie gada tarifi maksājumu kontiem ar pamatfunkcijām. Tajā būtu arī jāizvērtē izmaksas un priekšrocības saistībā ar maksājumu kontu pārnesamību visā Savienībā, pamatojuma izvērtējums par tādas sistēmas izstrādi, kas nodrošinātu automatisku maksājumu pārvirzīšanu no viena maksājumu konta citā vienā un tajā pašā dalībvalstī apvienojumā ar automatisku paziņojumu saņēmējiem vai maksātājiem, kad viņu pārskaitījumi tiek pārvirzīti, un par maiņas pakalpojuma paplašināšanu, attiecinot to uz gadījumiem, kad saņemtošā un nododošā maksājumu pakalpojuma sniedzēji atrodas dažādās dalībvalstīs. Tajā būtu arī jāietver izvērtējums par esošo pasākumu efektivitāti un vajadzību pēc papildpasākumiem, lai palielinātu finansiālo iekļautību un palīdzētu neaizsargātām iedzīvotāju grupām saistībā ar pārmērīgiem parādiem. Būtu arī jānovērtē, vai noteikumi attiecībā uz informāciju, kas kredītiestādei

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/11/ES (2013. gada 21. maijs) par patērētāju strīdu alternatīvu izšķiršanu un ar ko groza Regulu (EK) Nr. 2006/2004 un Direktīvu 2009/22/EK (Direktīva par patērētāju SAI) (OV L 165, 18.6.2013., 63. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp.).

jāsniedz, piedāvājot komplektētus produktus, ir pietiekama, vai arī ir nepieciešami papildu pasākumi. Būtu arī jānovērtē vajadzība pēc papildpasākumiem attiecībā uz salīdzināšanas tīmekļa vietnēm un vajadzība pēc salīdzināšanas tīmekļa vietņu akreditācijas. Komisijai būtu jāiesniedz minētais ziņojums Eiropas Parlamentam un Padomei, vajadzības gadījumā kopā ar tiesību aktu priekšlikumiem.

- (55) Šajā direktīvā tiek ievērotas pamattiesības un principi, kas noteikti hartā saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību (LES) 6. panta 1. punktu.
- (56) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus, proti, veicināt ar maksājumu kontiem saistīto tarifu pārredzamību un salīdzināmību, maksājumu kontu maiņu un piekļuvi maksājumu kontiem ar pamatfunkcijām, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet tāpēc, ka ir jāpārvar tirgus sadrumstalotība un jānodrošina vienmērīgs darbības lauks Savienībā, šos mērķus var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar LES 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.
- (57) Saskaņā ar dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra Kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem ⁽¹⁾ dalībvalstis ir apņēmušās pamatotos gadījumos ziņojumam par saviem transponēšanas pasākumiem pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros ir paskaidrota saikne starp direktīvas sadaļām un attiecīgajām daļām valsts transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.
- (58) Ir notikusi apspriešanās ar Eiropas Datu aizsardzības uzraudzības iestādi,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

PRIEKŠMETS, DARBĪBAS JOMA UN DEFINĪCIJAS

1. pants

Priekšmets un darbības joma

1. Šajā direktīvā paredzēti noteikumi attiecībā uz to tarifu pārredzamību un salīdzināmību, kurus patērētājiem piemēro saistībā ar viņu maksājumu kontiem, kas atvērti Savienībā, un noteikumi, lai atvieglotu maksājumu kontu maiņu dalībvalstī un pārrobežu maksājumu kontu atvēršanu patērētājiem.
2. Šajā direktīvā arī paredzēta noteikumu un nosacījumu sistēma, saskaņā ar kuru dalībvalstīm jāgarantē patērētājiem tiesības atvērt un lietot maksājumu kontus ar pamatfunkcijām Savienībā.
3. II un III nodaļu piemēro maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.
4. IV nodaļu piemēro kredītiestādēm.

Dalībvalstis var nolemt piemērot IV nodaļu maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kas nav kredītiestādes.

⁽¹⁾ OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

5. Dalībvalstis var nolemt daļēji vai vispār nepiemērot šo direktīvu vienībām, kas minētas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/36/ES ⁽¹⁾ 2. panta 5. punktā.

6. Šo direktīvu piemēro maksājumu kontiem, ar kuru starpniecību patērētāji var vismaz:

a) izvietot līdzekļus maksājuma kontā;

b) izņemt naudu no maksājumu konta;

c) veikt un saņemt maksājumus, tostarp kredīta pārvedumus, trešām personām un no tām.

Dalībvalstis var nolemt piemērot visu vai daļu no šīs direktīvas tādiem maksājumu kontiem, kas nav minēti pirmajā daļā.

7. Ievērojot šo direktīvu, maksājumu konta ar pamatfunkcijām atvēršanu un izmantošanu veic saskaņā ar Direktīvu 2005/60/EK.

2. pants

Definīcijas

Šīs direktīvas vajadzībām izmanto šādas definīcijas:

- 1) "patērētājs" ir jebkura fiziska persona, kas darbojas nolūkos, kuri nav saistīti ar viņa komercdarbību, darījumdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju;
- 2) "likumīgs Savienības rezidents" ir fiziska persona, kurai ir tiesības dzīvot dalībvalstī saskaņā ar Savienības vai valstu tiesību aktiem, tostarp patērētāji bez noteiktas adreses, un personas, kas meklē patvērumu saskaņā ar 1951. gada 28. jūlija Ženēvas konvenciju par bēgļu statusu, tā 1967. gada 31. janvāra protokolu un citiem attiecīgiem starptautiskiem līgumiem;
- 3) "maksājumu konts" ir uz viena vai vairāku patērētāju vārda turēts konts, kuru izmanto maksājumu darījumu izpildei;
- 4) "maksājumu pakalpojums" ir maksājumu pakalpojums, kā noteikts Direktīvas 2007/64/EK 4. panta 3. punktā;
- 5) "maksājumu darījums" ir maksātāja vai maksājuma saņēmēja uzsākta darbība, lai veiktu līdzekļu izvietojumu, pārvedumu vai izņemšanu, neatkarīgi no pamatā esošajiem pienākumiem, kas pastāv starp maksātāju un maksājuma saņēmēju;
- 6) "pakalpojumi, kas saistīti ar maksājumu kontu" ir visi pakalpojumi, kas ir saistīti ar maksājumu konta atvēršanu, izmantošanu un slēgšanu, tostarp maksājumu pakalpojumi un maksājumu darījumi, kuri ietilpst Direktīvas 2007/64/EK 3. panta g) punkta darbības jomā, un pārtēriņa iespējas un pārsniegšana;
- 7) "maksājumu pakalpojumu sniedzējs" ir maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kā noteikts Direktīvas 2007/64/EK 4. panta 9. punktā;

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/36/ES (2013. gada 26. jūnijs) par piekļuvi kredītiestāžu darbībai un kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību prudenciālo uzraudzību, ar ko groza Direktīvu 2002/87/EK un atceļ Direktīvas 2006/48/EK un 2006/49/EK (OV L 176, 27.6.2013., 338. lpp.).

- 8) "kreditīestāde" ir kreditīestāde, kā noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 ⁽¹⁾ 4. panta 1. punkta 1. apakšpunktā;
- 9) "maksājumu instruments" ir maksājumu instruments, kā noteikts Direktīvas 2007/64/EK 4. panta 23. punktā;
- 10) "nododošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs" ir maksājumu pakalpojumu sniedzējs, no kura tiek nodota informācija, kas nepieciešama maiņas veikšanai;
- 11) "saņemošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs" ir maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kuram tiek nodota informācija, kas nepieciešama maiņas veikšanai;
- 12) "maksājuma uzdevums" ir maksātāja vai maksājuma saņēmēja rīkojums savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, ar kuru pieprasa izpildīt maksājuma darījumu;
- 13) "maksātājs" ir tāda fiziska vai juridiska persona, kurai ir maksājumu konts un kura atļauj veikt maksājuma rīkojumu no šā maksājumu konta, vai – gadījumā, ja nav maksātāja maksājumu konta –, tad fiziska vai juridiska persona, kas dod maksājuma rīkojumu veikt maksājumu uz maksājuma saņēmēja maksājumu kontu;
- 14) "maksājuma saņēmējs" ir fiziska vai juridiska persona, kas ir maksājuma darījumā pārskaitāmo naudas līdzekļu iecerētais saņēmējs;
- 15) "tarifi" ir visas maksas un līgumsodi, ja tādi ir, ko patērētājs maksā maksājumu pakalpojumu sniedzējam par vai saistībā ar pakalpojumiem, kas saistīti ar maksājumu kontu;
- 16) "kredīta procentu likme" ir jebkāda likme, pie kuras patērētājam maksā procentus saistībā ar līdzekļiem, ko tur maksājumu kontā;
- 17) "pastāvīgs informācijas nesējs" ir jebkurš instruments, kas patērētājam dod iespēju uzglabāt personīgi šim patērētājam adresētu informāciju tādā veidā, lai tā būtu pieejama turpmākai uzziņai informācijas izmantošanas vajadzībām atbilstīgā laikposmā, un kas dod iespēju neizmainītā veidā pavairot uzglabāto informāciju;
- 18) "maiņa" vai "maiņas pakalpojums" ir darbība, ar kuru no viena maksājumu pakalpojumu sniedzēja otram maksājumu pakalpojumu sniedzējam pēc patērētāja lūguma tiek vai nu nodota informācija par visiem vai dažiem regulārā maksājuma rīkojumiem attiecībā uz kredīta pārvedumu veikšanu, periodiskiem tiešā debeta maksājumiem un periodiskiem ienākošajiem kredīta pārvedumiem, kas tiek veikti maksājumu kontā, vai pārvests jebkāds maksājumu konta pozitīvais atlikums no viena maksājumu konta uz otru, vai arī izpildītas abas šīs darbības, slēdzot vai neslēdzot iepriekšējo maksājumu kontu;
- 19) "tiešā debeta maksājums" ir iekšzemes vai pārrobežu maksājumu pakalpojums maksātāja maksājumu konta debetēšanai, ja maksājuma darījuma iniciators ir maksājuma saņēmējs, pamatojoties uz maksātāja piekrišanu;
- 20) "kredīta pārvedums" ir iekšzemes vai pārrobežu maksājumu pakalpojums maksājuma saņēmēja maksājumu konta kreditēšanai ar tādu maksājuma darījumu vai vairākiem maksājuma darījumiem no maksātāja maksājumu konta, kuru, pamatojoties uz maksātāja sniegtu rīkojumu, veic tas maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kurš ir maksātāja maksājumu konta turētājs;

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenčuālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV L 176, 27.6.2013., 1. lpp.).

- 21) "regulārā maksājuma rīkojums" ir maksātāja rīkojums maksājumu pakalpojumu sniedzējam, kurš ir maksātāja maksājumu konta turētājs, veikt kredīta pārvedumus ar regulāriem intervāliem vai iepriekš noteiktos datumos;
- 22) "līdzekļi" ir banknotes un monētas, bezskaidra nauda un elektroniskā nauda, kā noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/110/EK ⁽¹⁾ 2. panta 2. punktā;
- 23) "pamatlīgums" ir maksājumu pakalpojumu līgums, ar kuru reglamentē atsevišķu un secīgu maksājumu darījumu veikšanu nākotnē un kurā var būt iekļauts pienākums un nosacījumi maksājumu konta atvēršanai;
- 24) "darījumdarbības diena" ir diena, kurā attiecīgais maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir atvērts darījumdarbībai, kas nepieciešama maksājumu darījuma izpildei;
- 25) "pārtēriņa iespēja" ir kredītlīgums, kurā skaidri noteikts, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs patērētājam piešķir iespēju izmantot līdzekļus, kas pārsniedz patērētāja maksājumu kontā esošo naudas līdzekļu atlikumu;
- 26) "pārsniegšana" nozīmē, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs neiebilstot atļauj, ka patērētājs izmanto līdzekļus, kas pārsniedz patērētāja maksājumu kontā esošo naudas līdzekļu atlikumu vai nolīgto pārtēriņa iespēju;
- 27) "kompetentā iestāde" ir iestāde, ko dalībvalsts ir izraudzījusies par kompetento iestādi saskaņā ar 21. pantu.

II NODAĻA

AR MAKSĀJUMU KONTIEM SAISTĪTO TARIFU SALĪDZINĀMĪBA

3. pants

Saraksts ar raksturīgākajiem pakalpojumiem, kuri saistīti ar maksājumu kontu un kuriem tarifus piemēro valsts līmenī, un standartizētā terminoloģija

1. Dalībvalstis izveido provizorisks sarakstu ar vismaz 10 un ne vairāk kā 20 raksturīgākajiem pakalpojumiem, kuri saistīti ar maksājumu kontu, kuriem piemēro tarifus, un kurus valsts līmenī piedāvā vismaz viens maksājumu pakalpojumu sniedzējs. Sarakstā iekļauj terminus un definīcijas par katru norādīto pakalpojumu. Ikvienā dalībvalsts oficiālajā valodā katra pakalpojuma apzīmēšanai izmanto tikai vienu terminu.
2. Piemērojot 1. punktu, dalībvalstis izvērtē pakalpojumus:
 - a) ko patērētāji visbiežāk izmanto saistībā ar savu maksājumu kontu;
 - b) kas rada vislielākās izmaksas patērētājiem, gan kopumā, gan arī par vienu vienību;

Lai nodrošinātu šā punkta pirmajā daļā noteikto kritēriju pareizu piemērošanu, EBI sniedz pamatnostādnes saskaņā 16. pantu Regulā (ES) Nr. 1093/2010 līdz 2015. gada 18. martam.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/110/EK (2009. gada 16. septembris) par elektroniskās naudas iestāžu darbības sākšanu, veikšanu un konsultatīvu uzraudzību, par grozījumiem Direktīvā 2005/60/EK un Direktīvā 2006/48/EK un par Direktīvas 2000/46/EK atcelšanu (OV L 267, 10.10.2009., 7. lpp.).

3. Dalībvalstis paziņo Komisijai un EBI 1. punktā minētos pagaidu sarakstus līdz 2015. gada 18. septembrim. Dalībvalstis pēc pieprasījuma sniedz Komisijai papildu informāciju par datiem, pamatojoties uz kuriem tās ir izveidojušas minētos sarakstus, ņemot vērā 2. punktā noteiktos kritērijus.

4. Pamatojoties uz provizoriskajiem sarakstiem, kas paziņoti saskaņā ar 3. punktu, EBI izstrādā regulatīvos tehniskos standartus, kuros izklāsta Savienības standartizēto terminoloģiju tiem pakalpojumiem, kas ir kopēji vismaz vairākiem dalībvalstīm. Savienības standartizētā terminoloģija ietver kopējos terminus un definīcijas attiecībā uz kopējiem pakalpojumiem un ir pieejama Savienības iestāžu oficiālajās valodās. Ikvienā kādā dalībvalsts oficiālajā valodā katra pakalpojuma apzīmēšanai izmanto tikai vienu terminu.

EBI iesniedz šo regulatīvo tehnisko standartu projektu Komisijai līdz 2016. gada 18. septembrim.

Komisijai tiek deleģētas pilnvaras pieņemt pirmajā daļā minētos regulatīvos tehniskos standartus saskaņā ar procedūru, kas izklāstīta Regulas (ES) Nr. 1093/2010 10. līdž 14. pantā.

5. Dalībvalstis iekļauj Savienības standartizēto terminoloģiju, kas izveidota saskaņā ar 4. punktu, pagaidu sarakstā, kas minēts 1. punktā, un publicē raksturīgāko pakalpojumu, kas saistīti ar maksājumu kontu, galīgo sarakstu nekavējoši un vismaz trīs mēnešos pēc tam, kad 4. punktā minētais deleģētais akts ir stājies spēkā.

6. Dalībvalstis reizi četros gados pēc 5. punktā minētā galīgā saraksta publicēšanas novērtē un attiecīgā gadījumā atjaunina sarakstu ar raksturīgākajiem pakalpojumiem, kas noteikti, ievērojot 1. un 2. punktu. Tās paziņo Komisijai un EBI par novērtējuma rezultātiem un attiecīgā gadījumā nosūta atjaunināto sarakstu ar raksturīgākajiem pakalpojumiem. EBI pārskata un vajadzības gadījumā atjaunina Savienības standartizēto terminoloģiju saskaņā ar 4. punktā izklāstīto procesu. Veicot Savienības standartizētās terminoloģijas atjaunināšanu, dalībvalstis atjaunina un publicē savu galīgo sarakstu, kā minēts 5. punktā, un nodrošina, ka maksājumu pakalpojumu sniedzēji izmanto atjauninātos terminus un definīcijas.

4. pants

Tarifu informācijas dokuments un glosārijs

1. Neskarot Direktīvas 2007/64/EK 42. panta 3. punktu un Direktīvas 2008/48/EK II nodaļu, dalībvalstis nodrošina, ka savlaicīgi pirms līguma noslēgšanas par maksājumu kontu ar patērētāju maksājumu pakalpojumu sniedzēji sniedz patērētājam uz papīra vai cita pastāvīga informācijas nesēja tarifu informācijas dokumentu, kurā iekļauti standartizētie termini no galīgā šīs direktīvas 3. panta 5. punktā minētā saraksta ar raksturīgākajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar maksājumu kontu un – ja šādus pakalpojumus piedāvā maksājumu pakalpojumu sniedzēji –, atbilstīgas maksas par katru pakalpojumu.

2. Tarifu informācija:

a) ir īss un atsevišķs dokuments;

b) ir noformēta un maketēta tā, lai tā būtu saprotama un viegli lasāma, izmantojot salasāma lieluma rakstzīmes;

c) nav grūtāk uztverams gadījumā, ja, sākotnēji būdams krāsains, tas drukāts vai kopēts melnbaltā versijā;

d) ir sarakstīts tās dalībvalsts oficiālajā valodā, kur tiek piedāvāts maksājumu konts, vai – ja patērētājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs par to vienojušies – citā valodā;

- e) ir pareizs, nav maldinošs un ir izteikts maksājumu konta valūtā vai – ja par to vienojies patērētājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs – citā Savienības valūtā;
- f) tā nosaukums “Tarifu informācijas dokuments” ir pirmās lappuses augšdaļā blakus vienotam simbolam, lai šo dokumentu nošķirtu no citas dokumentācijas; un
- g) ietver paziņojumu, ka tas satur tarifus raksturīgākajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar maksājumu kontu, un ka pilnīga informācija, kas sniedzama pirms līguma noslēgšanas, un līguma informācija par visiem pakalpojumiem ir sniegta citos dokumentos.

Dalībvalstis var noteikt, ka, piemērojot 1. punktu, tarifu informācijas dokumentu sniedz kopā ar informāciju, kas noteikta saskaņā ar citiem Savienības vai valsts leģislatīvajiem aktiem par maksājumu kontiem un ar tiem saistītajiem pakalpojumiem ar nosacījumu, ka ir izpildītas visas pirmās daļas prasības.

3. Ja viens vai vairāki pakalpojumi tiek piedāvāti kā pakalpojumu, kas saistīti ar maksājumu kontu, komplekta daļa, tarifu informācijas dokumentā norāda tarifus par visu komplektu, pakalpojumus, kas iekļauti komplektā, un to daudzumu, kā arī papildu tarifus par jebkuriem pakalpojumiem, kas pārsniedz daudzumu, ko aptver komplekta tarifs.

4. Dalībvalstis nosaka pienākumu maksājumu pakalpojumu sniedzējiem darīt patērētājiem pieejamu glosāriju ar vismaz standartizētajiem terminiem, kas izklāstīti 3. panta 5. punktā minēto raksturīgāko pakalpojumu galīgajā sarakstā, un saistītās definīcijas.

Dalībvalstis nodrošina, lai glosārijs, kas darīts pieejams, ievērojot pirmo daļu, ietvert citas definīcijas, ja tādas ir, tiktu izstrādāts, lietojot skaidru, nepārprotamu un tehniskā ziņā vienkāršu valodu, un lai tas nebūtu maldinošs.

5. Tarifu informācijas dokumentu un glosāriju maksājumu pakalpojumu sniedzēji dara pieejamu patērētājiem jebkurā laikā. Tos sniedz viegli pieejamā veidā, tostarp personām, kas nav klienti, ja iespējams, elektroniski to tīmekļa vietnēs un klientiem pieejamās maksājumu pakalpojumu sniedzēju telpās. Tos sniedz arī uz papīra vai uz cita pastāvīga informācijas nesēja bez maksas un pēc patērētāja pieprasījuma.

6. EBI pēc apspriešanās ar valstu iestādēm un pēc veiktām patērētāju pārbaudēm izstrādā īstenošanas tehnisko standartu projektu attiecībā uz tarifu informācijas dokumenta standartizētu noformēšanas formātu un tā vienoto simbolu.

EBI iesniedz šo īstenošanas tehnisko standartu projektu Komisijai līdz 2016. gada 18. septembrim.

Komisijai ir piešķirtas pilnvaras pieņemt šā punkta pirmajā daļā minētos īstenošanas tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 15. pantu.

7. Pēc Savienības standartizētās terminoloģijas atjaunināšanas, ievērojot 3. panta 6. punktu, EBI vajadzības gadījumā pārskata un atjaunina tarifu informācijas dokumenta standartizēto noformēšanas formātu un tā kopīgo simbolu, ievērojot šā panta 6. punktā izklāstīto procedūru.

5. pants

Pārskats par tarifiem

1. Neskarot Direktīvas 2007/64/EK 47. un 48. pantu un Direktīvas 2008/48/EK 12. pantu, dalībvalstis nodrošina, ka vismaz reizi gadā maksājumu pakalpojumu sniedzēji sniedz patērētājam bez maksas pārskatu par visiem piemērotajiem tarifiem, kā arī, attiecīgā gadījumā, informāciju par procentu likmēm, kas minētas šā panta 2. punkta c) un d) apakšpunktā, par pakalpojumiem, kas saistīti ar maksājumu kontu. Attiecīgos gadījumos maksājumu pakalpojumu sniedzēji izmanto standartizētos terminus, kas noteikti galīgajā sarakstā, kurš minēts šīs direktīvas 3. panta 5. punktā.

Par saziņas kanālu, ko izmanto, lai sniegtu pārskatu par tarifiem, vienojas ar patērētāju. Pārskatu par tarifiem sniedz uz papīra vismaz pēc patērētāja pieprasījuma.

2. Tarifu pārskatā iekļauj vismaz šādu informāciju:

- a) vienas vienības tarifs katram pakalpojumam un pakalpojuma izmantošanas reižu skaits attiecīgajā laikposmā, un gadījumos, ja pakalpojumi ir kombinēti komplektā, maksa par komplektu kopumā, tas, cik reižu komplekta tarifs tika piemērots attiecīgajā laikposmā, un papildu tarifi, kas piemēroti par jebkuru pakalpojumu, kas pārsniedz komplekta tarifa aptverto daudzumu;
- b) kopējā piemēroto tarifu summa attiecīgajā laikposmā par katru pakalpojumu, katru sniegto pakalpojumu komplektu un pakalpojumiem, kas pārsniedz komplekta tarifa aptverto daudzumu;
- c) attiecīgā gadījumā pārtēriņa procentu likme, ko piemēro maksājumu kontam, un piemēroto procentu kopējā summa attiecībā uz pārtēriņu attiecīgajā laikposmā;
- d) attiecīgā gadījumā maksājumu kontam piemērotā kredītprocentu likme un kopējā nopelnītā procentu summa attiecīgajā laikposmā;
- e) kopējā piemēroto tarifu summa par visiem pakalpojumiem, kas sniegti attiecīgajā laikposmā.

3. Tarifu pārskats:

- a) ir noformēts un maketēts tā, lai tas būtu saprotams un viegli lasāms, izmantojot salasāma lieluma rakstzīmes;
- b) ir pareizs, nav maldinošs un ir izteikts maksājumu konta valūtā vai, ja par to vienojies patērētājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs, citā valūtā;
- c) satur nosaukumu "Tarifu pārskats" pirmās lappuses augšdaļā blakus vienotam simbolam, lai šo dokumentu nošķirtu no citas dokumentācijas;
- d) ir sarakstīts tās dalībvalsts oficiālajā valodā, kur tiek piedāvāts maksājumu konts, vai – ja patērētājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs par to vienojušies – citā valodā.

Dalībvalstis var noteikt, ka pārskatu par tarifiem sniedz kopā ar informāciju, kas pieprasīta, ievērojot citus Savienības vai valsts leģislatīvos aktus par maksājumu kontiem un ar tiem saistītajiem pakalpojumiem, ciktāl ir izpildītas visas pirmās daļas prasības.

4. EBI pēc apspriešanās ar valstu iestādēm un pēc patērētāju veiktām pārbaudēm izstrādā īstenošanas tehniskos standartus attiecībā uz tarifu informācijas dokumenta standartizētu noformēšanas formātu un tā vienoto simbolu.

EBI iesniedz pirmajā daļā minēto īstenošanas tehnisko standartu projektu Komisijai līdz 2016. gada 18. septembrim.

Komisijai ir piešķirtas pilnvaras pieņemt šā punkta pirmajā daļā minētos īstenošanas tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 15. pantu.

5. Pēc Savienības standartizētās terminoloģijas atjaunināšanas, ievērojot 3. panta 6. punktu, attiecīgā gadījumā EBI pārskata un atjaunina tarifu pārskata standartizēto noformēšanas formātu un tā kopīgo simbolu, izmantojot šā panta 4. punktā izklāstīto procedūru.

6. pants

Informācija lietotājiem

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to līgumu informācijā, komerciālajā informācijā un tirgvedības informācijā patērētājiem maksājumu pakalpojumu sniedzēji attiecīgā gadījumā izmanto standartizētos terminus, kas noteikti 3. panta 5. punktā minētajā galīgajā sarakstā. Maksājumu pakalpojumu sniedzēji var izmantot zīmolvārdus tarifu informācijas dokumentā un pārskatā par tarifiem, ar noteikumu, ka šādus zīmolvārdus izmanto papildus standartizētajiem terminiem, kas noteikti 3. panta 5. punktā minētajā galīgajā sarakstā, kā sekundāru minēto pakalpojumu apzīmējumu.

2. Maksājumu pakalpojumu sniedzēji var izmantot zīmolvārdus, lai apzīmētu savus pakalpojumus līgumu informācijā, komerciālajā informācijā un tirgvedības informācijā patērētājiem, ar noteikumu, ka tie skaidri norāda attiecīgos gadījumos atbilstīgos standartizētos terminus, kas izklāstīti 3. panta 5. punktā minētajā galīgajā sarakstā.

7. pants

Salīdzināšanas tīmekļa vietnes

1. Dalībvalstis nodrošina, ka patērētājiem valsts mērogā ir bezmaksas pieeja vismaz vienai tīmekļa vietnei, kas salīdzina tarifus, kurus maksājumu pakalpojumu sniedzēji noteikuši vismaz tiem pakalpojumiem, kas iekļauti 3. panta 5. punktā minētajā galīgajā sarakstā.

Salīdzināšanas tīmekļa vietnes var uzturēt vai nu privāti uzturētāji, vai publiska iestāde.

2. Dalībvalstis var pieprasīt, lai salīdzināšanas tīmekļa vietnes, kas minētas 1. punktā, ietvertu sīkākus salīdzināšanas kritērijus saistībā ar maksājumu pakalpojumu sniedzēja piedāvāto pakalpojumu līmeni.

3. Salīdzināšanas tīmekļa vietnes, kas izveidotas saskaņā ar 1. punktu:

a) ir funkcionāli neatkarīgas, nodrošinot, ka meklēšanas rezultātos pret maksājumu pakalpojumu sniedzējiem tiek nodrošināta vienlīdzīga attieksme;

b) skaidri atklāj tās īpašniekus;

c) tajā ir norādīti skaidri un objektīvi kritēriji, uz kādiem tiks balstīta salīdzināšana;

d) lieto skaidru un nepārprotamu valodu un attiecīgā gadījumā – standartizētus terminus, kas noteikti galīgajā sarakstā, kurš minēts 3. panta 5. punktā;

e) tajā nodrošināta precīza un atjaunināta informācija un norādīts pēdējās atjaunināšanas datums;

f) ietver plašu klāstu ar tādiem maksājumu konta piedāvājumiem, kas aptver būtisku tirgus daļu, un, ja sniegtā informācija nesniedz pilnīgu pārskatu par tirgu, tad – pirms rezultātu uzrādīšanas – skaidru paziņojumu par to; un

g) nodrošina efektīvu procedūru, lai ziņotu par nepareizu informāciju par publicētajiem tarifiem.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka tiešaistē ir pieejama informācija par tādu tīmekļa vietņu pieejamību, kas atbilst šā panta prasībām.

8. pants

Maksājumu konti komplektā ar citu produktu vai pakalpojumu

Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumos, kad maksājumu konts tiek piedāvāts kā daļa no komplekta kopā ar citu produktu vai pakalpojumu, kas nav saistīti ar maksājumu kontu, maksājumu pakalpojumu sniedzējs informē patērētāju par to, vai maksājumu kontu ir iespējams iegādāties atsevišķi, un, ja tas ir iespējams, sniedz atsevišķu informāciju par izmaksām un tarifiem, kas saistīti ar katru no pārējiem produktiem un pakalpojumiem, ko piedāvā minētajā komplektā un ko var iegādāties atsevišķi.

III NODAĻA

MAIŅA

9. pants

Maiņas pakalpojuma sniegšana

Dalībvalstis nodrošina, ka maksājumu pakalpojumu sniedzēji sniedz maiņas pakalpojumu, kā aprakstīts 10. pantā, starp maksājumu kontiem tajā pašā valūtā jebkuram patērētājam, kurš atver vai tur maksājumu kontu pie maksājumu pakalpojumu sniedzēja, kas atrodas attiecīgās dalībvalsts teritorijā.

10. pants

Maiņas pakalpojums

1. Dalībvalstis nodrošina, ka maiņas pakalpojuma iniciators pēc patērētāja pieprasījuma ir saņemošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs. Maiņas pakalpojums atbilst vismaz 2. līdz 6. punktam.

Dalībvalstis var noteikt vai uzturēt pasākumus, kas ir alternatīvi 2.līdz 6. punktā minētajiem, ar noteikumu, ka:

- a) tas nepārprotami ir patērētāju interesēs;
- b) tas nerada patērētājiem papildu slogu; un
- c) maiņa tiek pabeigta pats ilgākais 2.līdz 6. punktā norādītajā kopējā laikposmā.

2. Saņemošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs sniedz maiņas pakalpojumu pēc atļaujas saņemšanas no patērētāja. Ja ir divi vai vairāki konta turētāji, atļauju saņem no katra no tiem.

Atļauju sagatavo tās dalībvalsts oficiālajā valodā, kurā uzsāk maiņas pakalpojumu, vai citā valodā, par kuru puses ir vienojušās.

Atļauja dod iespēju patērētājam sniegt nododošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam īpašu piekrišanu katrā 3. punktā minētā uzdevuma izpildei un sniegt saņemošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam īpašu piekrišanu katrā 5. punktā minētā uzdevuma izpildei.

Atļauja dod iespēju patērētājam īpaši noteikt ienākošos kredīta pārvedumus, kredīta pārvedumu regulāro maksājumu uzdevumus un tiešā debeta maksājumu mandātus, uz kuriem tiks attiecināta maiņa. Atļauja dod arī iespēju patērētājiem norādīt datumu, no kura kredīta pārvedumu regulāro maksājumu uzdevumus un tiešā debeta maksājumus izpilda no maksājumu konta, kas atvērts vai tiek turēts pie saņemošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja. Minētais datums ir vismaz sešas darījumdarbības dienas pēc datuma, kurā saņemošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs no nododošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja saņem dokumentus, ievērojot 4. punktu. Dalībvalstis var pieprasīt, lai patērētāja atļauja būtu rakstiski un patērētājam tiktu sniegta atļaujas kopija.

3. Divu darījumdarbības dienu laikā no 2. punktā minētās atļaujas saņemšanas saņemtais maksājumu pakalpojumu sniedzējs lūdz nododošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam veikt šādus uzdevumus, ja tas paredzēts patērētāja atļaujā:

- a) pārsūtīt saņemtajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, un, ja patērētājs to īpaši pieprasa, patērētājam, sarakstu ar esošajiem kredīta pārvedumu regulāro maksājumu uzdevumiem un pieejamo informāciju par tiešā debeta maksājumu mandātiem, uz kuriem tiek attiecināta maiņa;
- b) nosūtīt saņemtajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam un patērētājam, ja patērētājs to īpaši pieprasījis, pieejamo informāciju par periodiski ienākošajiem kredīta pārvedumiem un kreditoru vadītajiem tiešā debeta maksājumiem, kas iepriekšējo 13 mēnešu laikā veikti patērētāja maksājumu kontā;
- c) ja nododošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs nenodrošina sistēmu ienākošo kredīta pārvedumu un tiešā debeta maksājumu automatizētai pārvirzīšanai uz patērētāja maksājumu kontu, ko tas tur pie saņemtajam maksājumu pakalpojumu sniedzēja, pārtraukt tiešā debeta maksājumu un ienākošo kredīta pārvedumu pieņemšanu no atļaujā norādītā datuma;
- d) atcelt regulārā maksājuma rīkojumus no atļaujā norādītā datuma;
- e) pārskaitīt jebkuru atlikušo pozitīvo saldo uz maksājumu kontu, kas atvērts vai tiek turēts pie saņemtajam maksājumu pakalpojumu sniedzēja, patērētāja norādītajā datumā; un
- f) slēgt maksājumu kontu, kas tiek turēts pie nododošajam maksājumu pakalpojumu sniedzēja, patērētāja norādītajā datumā.

4. Pēc saņemtajam maksājumu pakalpojumu sniedzēja pieprasījuma saņemšanas nododošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs veic šādus uzdevumus, ja tas paredzēts patērētāja atļaujā:

- a) nosūta saņemtajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam informāciju, kas minēta 3. punkta a) un b) apakšpunktā, piecās darījumdarbības dienās;
- b) ja nododošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs nenodrošina sistēmu ienākošo kredīta pārvedumu un tiešā debeta maksājumu automatizētai pārvirzīšanai uz maksājumu kontu, ko patērētājs tur vai ir atvēris pie saņemtajam maksājumu pakalpojumu sniedzēja, pārtrauc ienākošo kredīta pārvedumu un tiešā debeta maksājumu uz maksājumu kontu pieņemšanu no atļaujā norādītā datuma. Dalībvalstis var pieprasīt, lai nododošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs informētu maksātāju vai maksājuma saņēmēju par maksājuma darījuma nepieņemšanas iemeslu;
- c) atceļ regulārā maksājuma rīkojumus no atļaujā norādītā datuma;
- d) atļaujā norādītajā datumā pārskaita jebkuru atlikušo pozitīvo saldo no maksājumu konta uz maksājumu kontu, kas atvērts vai tiek turēts pie saņemtajam maksājumu pakalpojumu sniedzēja;
- e) neskarot Direktīvas 2007/64/EK 45. panta 1. un 6. punktu, slēdz maksājumu kontu atļaujā norādītajā datumā, ja patērētājam minētajā maksājumu kontā nav nekādu nenokārtotu saistību, un ar noteikumu, ka ir pabeigtas šā punkta a), b) un d) apakšpunktā uzskaitītās darbības. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs nekavējoties informē patērētāju gadījumā, ja šādas neizpildītas saistības patērētājam neļauj slēgt maksājumu kontu.

5. Piecu darījumdarbības dienu laikā pēc tam, kad tas ir saņēmis pieprasīto informāciju no 3. punktā minētā nododošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja, saņemošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kā un ja tas paredzēts atļaujā un ciktāl informācija, ko sniedzis nododošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai patērētājs, dod iespēju saņemošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam to darīt, veic šādus uzdevumus:

- a) izveido kredīta pārvedumu regulārā maksājuma rīkojumus, ko pieprasījis patērētājs, un izpilda tos no atļaujā norādītā datuma;
- b) veic visus vajadzīgos sagatavošanas darbus, lai pieņemtu tiešā debeta maksājumus, un pieņem tos no atļaujā norādītā datuma;
- c) attiecīgā gadījumā informē patērētājus par viņu tiesībām, ievērojot Regulas (ES) Nr. 260/2012 5. panta 3. punkta d) apakšpunktu;
- d) sniedz maksātājiem, kas norādīti atļaujā un veic periodiski ienākošos kredīta pārvedumus uz patērētāja maksājumu kontu, sīkāku informāciju par patērētāja maksājumu kontu pie saņemošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja un nosūta maksātājiem patērētāja atļaujas kopiju. Ja saņemošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja rīcībā nav visas informācijas, kas nepieciešama maksātāju informēšanai, tas trūkstošo informāciju pieprasa no patērētāja vai nododošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja;
- e) sniedz maksājuma saņēmējiem, kas norādīti atļaujā un izmanto tiešā debeta maksājumu, lai iekasētu līdzekļus no patērētāja maksājumu konta, sīkāku informāciju par patērētāja maksājumu kontu pie saņemošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja un par datumu, sākot ar kuru tiešā debeta maksājumi jāiekasē no minētā maksājumu konta, un nosūta maksājumu saņēmējiem patērētāja atļaujas kopiju. Ja saņemošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja rīcībā nav visas informācijas, kas nepieciešama maksājuma saņēmēju informēšanai, tas trūkstošo informāciju pieprasa no patērētāja vai nododošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja.

Ja patērētājs izvēlas šā punkta pirmās daļas d) un e) apakšpunktā norādīto informāciju sniegt maksātājiem vai maksājumu saņēmējiem personiski, nevis sniegt īpašu atļauju to darīt saņemošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam saskaņā ar 2. punktu, saņemošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs termiņā, kas minēts šā punkta pirmajā daļā, nodrošina patērētājam standarta vēstules, kurās sniegta sīkāka informācija par maksājumu kontu un atļaujā norādīto sākuma datumu.

6. Neskarot Direktīvas 2007/64/EK 55. panta 2. punktu, nododošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs nebloķē maksājuma instrumentus pirms datuma, kas norādīts patērētāja atļaujā, lai maiņas pakalpojuma sniegšanas laikā netiktu pārtraukti patērētājam sniegtie maksājumu pakalpojumi.

11. pants

Pārrobežu kontu atvēršanas atvieglošana patērētājiem

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka gadījumā, ja patērētājs norāda savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, ka viņš vēlas atvērt maksājumu kontu pie maksājumu pakalpojumu sniedzēja, kas atrodas citā dalībvalstī, maksājumu pakalpojumu sniedzējs, pie kura patērētājam ir konts, pēc šāda pieprasījuma saņemšanas sniedz patērētājam šādu palīdzību:

- a) bez maksas sniedz patērētājam sarakstu, kurā norādīti visi pašreiz spēkā esošie kredīta pārvedumu regulārā maksājuma rīkojumi un debitoru virzīti tiešā debeta maksājumi, ja tādi ir, un pieejamo informāciju par periodiski ienākošiem kredīta pārvedumiem un kreditoru virzītiem tiešā debeta maksājumiem, kas izpildīti patērētāja maksājumu kontā iepriekšējo 13 mēnešu laikā. Minētais saraksts neuzliek jaunajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam nekādu pienākumu sākt piedāvāt pakalpojumus, ko tas nesniedz;

- b) pārskaita jebkādu pozitīvu atlikumu, kas ir patērētāja maksājumu kontā, uz maksājumu kontu, ko patērētājs atvēris vai tur pie jaunā maksājumu pakalpojumu sniedzēja, ar noteikumu, ka pieprasījumā ir sniegti visi dati, kas ļauj identificēt jauno maksājumu pakalpojumu sniedzēju un patērētāja maksājumu kontu;
- c) slēdz patērētāja maksājumu kontu;

2. Neskarot Direktīvas 2007/64/EK 45. panta 1. punktu un 45. panta 6. punktu un ja patērētājam nav neizpildītu saistību šajā maksājumu kontā, maksājumu pakalpojumu sniedzējs, pie kura patērētājam ir minētais maksājumu konts, veic šā panta 1. punkta a), b) un c) apakšpunktā izklāstītos pasākumus datumā, ko norādījis patērētājs un kas ir vismaz sešas darījumdarbības dienas pēc tam, kad minētais maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir saņēmis patērētāja pieprasījumu, ja vien puses nav vienojušās citādi. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs nekavējoties informē patērētāju gadījumā, ja neizpildītas saistības tam neļauj slēgt patērētāja maksājumu kontu.

12. pants

Ar maiņas pakalpojumu saistītie tarifi

1. Dalībvalstis nodrošina, ka patērētājiem ir iespēja bez maksas piekļūt tai savai personīgajai informācijai par spēkā esošajiem regulārajiem maksājumu rīkojumiem un tiešā debeta maksājumiem, kura ir nododošā vai saņemošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja rīcībā.
2. Dalībvalstis nodrošina, ka nododošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs sniedz informāciju, ko pieprasījis saņemošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs, saskaņā ar 10. panta 4. punkta a) apakšpunktu, par to nenosakot maksu ne patērētājam, ne saņemošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam.
3. Dalībvalstis nodrošina, ka tarifi, ja tādi ir, ko patērētājam saistībā ar maksājumu konta slēgšanu piemēro nododošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs, tiek noteikti saskaņā ar Direktīvas 2007/64/EK 45. panta 2., 4. un 6. punktu.
4. Dalībvalstis nodrošina, ka tarifi, ja tādi ir, ko patērētājam saistībā ar jebkuru pakalpojumu, kas sniegts saskaņā ar 10. pantu, izņemot tos pakalpojumus, kuri minēti šā panta 1., 2. un 3. punktā, piemēro nododošais vai saņemošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs, ir samērīgi un saskaņoti ar minētā maksājumu pakalpojumu sniedzēja faktiskajām izmaksām.

13. pants

Patērētāju finansiālie zaudējumi

1. Dalībvalstis nodrošina, ka maiņas procesā iesaistītais maksājumu pakalpojumu sniedzējs patērētājam nekavējoties atlīdzina jebkurus finansiālos zaudējumus, tostarp maksas un procentus, kas patērētājam rodas tieši tāpēc, ka minētais maksājumu pakalpojumu sniedzējs nav izpildījis 10. pantā paredzētos pienākumus.
2. Šā panta 1. punktā minētā atbildība neiestājas gadījumos, ja rodas ārkārtas un neparedzēti apstākļi, ko nevar kontrolēt tas maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas prasa ņemt vērā minētos apstākļus, no kuru sekām nevarētu izvairīties par spīti visām pūlēm panākt pretējo, vai, ja maksājumu pakalpojumu sniedzējam ar Savienības vai valsts lēģislatīvajiem aktiem ir uzliktas citas juridiskas saistības.
3. Dalībvalstis nodrošina, ka atbildību saskaņā ar 1. un 2. punktu nosaka saskaņā ar valsts līmenī piemērojamām juridiskajām prasībām.

14. pants

Informācija par maiņas pakalpojumu

1. Dalībvalstis nodrošina, ka maksājumu pakalpojumu sniedzēji sniedz patērētājiem šādu informāciju par maiņas pakalpojumu:

- a) nododošā un saņemošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja uzdevumi katrā maiņas procesa posmā, kā norādīts 10. pantā;
- b) katra posma pabeigšanai paredzētais laiks;
- c) saistībā ar maiņas procesu piemērotie tarifi, ja tādi ir;
- d) jebkura informācija, kuras sniegšana tiks pieprasīta no patērētāja;
- e) alternatīvās strīdu izšķiršanas procedūras, kas minētas 24. pantā.

Dalībvalstis var pieprasīt, lai maksājumu pakalpojumu sniedzēji sniedz arī citu informāciju, tostarp attiecīgos gadījumos informāciju, kas nepieciešama, lai identificētu noguldījumu garantiju sistēmu Savienībā, kuras dalībnieks ir maksājumu pakalpojumu sniedzējs.

2. Informāciju, kas minēta 1. punktā, sniedz bez maksas uz papīra vai cita pastāvīga informācijas nesēja visās patērētājiem pieejamās maksājumu pakalpojumu sniedzēja telpās, tā ir pieejama elektroniskā veidā tā tīmekļa vietnē jebkurā laikā, un to sniedz patērētājiem pēc pieprasījuma.

IV NODAĻA

PIEKĻUVE MAKSĀJUMU KONTIEM

15. pants

Diskriminācijas novēršana

Dalībvalstis nodrošina, ka kredītiestādes nediskriminē patērētājus, kas ir likumīgi Savienības rezidenti, to pilsonības, dzīvesvietas vai jebkuru citu hartas 21. pantā minētu iemeslu dēļ gadījumos, kad minētie patērētāji iesniedz pieteikumu maksājumu konta atvēršanai vai piekļuvei maksājumu kontam Savienībā. Maksājumu konta ar pamatfunkcijām izmantošanas noteikumi nekādā gadījumā nav diskriminējoši.

16. pants

Tiesības piekļūt maksājumu kontam ar pamatfunkcijām

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka visas kredītiestādes vai pietiekams skaits kredītiestāžu piedāvā patērētājiem maksājumu kontus ar pamatfunkcijām nolūkā nodrošināt visiem patērētājiem pieeju šiem kontiem to teritorijā un novērst konkurences kropļojumus. Dalībvalstis nodrošina, ka maksājumu kontus ar pamatfunkcijām piedāvā ne tikai kredītiestādes, kuras nodrošina maksājumu kontus tikai ar tiešsaistes pakalpojumu iespējām.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka patērētājiem, kas ir likumīgi Savienības rezidenti, tostarp patērētāji, kuriem nav noteiktas adreses, un patvēruma meklētāji, kā arī patērētāji, kuriem nav piešķirta uzturēšanās atļauja, bet kuru izraidīšana nav iespējama juridisku vai faktisku iemeslu dēļ, ir tiesības atvērt un izmantot maksājumu kontu ar pamatfunkcijām kredītiestādēs, kas atrodas to teritorijā. Šādas tiesības ir piemērojamas neatkarīgi no patērētāja dzīvesvietas.

Dalībvalstis var, pilnībā ievērojot Līgumos garantētās pamatbrīvības, pieprasīt, lai patērētāji, kas vēlas atvērt maksājumu kontu ar pamatfunkcijām to teritorijā, izrādītu patiesu interesi par konta atvēršanu.

Dalībvalstis nodrošina, ka šo tiesību izmantošana patērētājam nav pārāk sarežģīta vai apgrūtināša.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka kredītiestādes, kas piedāvā maksājumu kontus ar pamatfunkcijām, atver maksājumu kontus ar pamatfunkcijām vai noraida patērētāja pieteikumu maksājumu kontam ar pamatfunkcijām, katrā gadījumā - bez liekas kavēšanās un vēlākais desmit darījumdarbības dienās pēc pilna pieteikuma saņemšanas.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka kredītiestādes noraida pieteikumu maksājumu kontam ar pamatfunkcijām, ja šāda konta atvēršanas rezultātā tiktu pārkāpti noteikumi par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma finansēšanas novēršanu, kas noteikti Direktīvā 2005/60/EK.

5. Dalībvalstis var atļaut kredītiestādēm, kas piedāvā maksājumu kontus ar pamatfunkcijām, noraidīt pieteikumu šādam kontam, ja patērētājam jau ir maksājumu konts kredītiestādē, kas atrodas to teritorijā, kas tam ļauj izmantot 17. panta 1. punktā uzskaitītos pakalpojumus, izņemot, ja patērētājs paziņo, ka viņš ir saņēmis paziņojumu, ka maksājumu konts tiks slēgts.

Šādos gadījumos pirms maksājumu konta ar pamatfunkcijām atvēršanas kredītiestāde var pārbaudīt, vai patērētājam ir vai nav maksājumu konts kredītiestādē, kas atrodas tajā pašā dalībvalstī, kura tam ļauj izmantot 17. panta 1. punktā uzskaitītos pakalpojumus. Minētajā nolūkā kredītiestādes var paļauties uz patērētāju parakstītu apliecinājumu.

6. Dalībvalstis var noteikt ierobežotus un konkrētus papildu gadījumus, kad kredītiestādēm ir jānoraida vai tās var noraidīt pieteikumu maksājumu kontam ar pamatfunkcijām. Šādi gadījumi pamatojas uz to teritorijā piemērojamiem valsts tiesību aktu noteikumiem un to mērķis ir vai nu veicināt patērētāja bezmaksas piekļuvi maksājumu kontam ar pamatfunkcijām saskaņā ar 25. pantā minēto mehānismu, vai izvairīties no gadījumiem, kad patērētāji ļaunprātīgi izmanto savas tiesības piekļūt maksājumu kontam ar pamatfunkcijām.

7. Dalībvalstis nodrošina, ka 4., 5. un 6. punktā noteiktajos gadījumos kredītiestāde pēc sava lēmuma pieņemšanas nekavējoties rakstiski un bez maksas informē patērētāju par atteikumu un minētā atteikuma konkrēto iemeslu, izņemot gadījumus, kad šādas informācijas atklāšana būtu pretrunā valsts drošības, sabiedriskās kārtības mērķiem vai Direktīvai 2005/60/EK. Atteikuma gadījumā kredītiestāde informē patērētāju par procedūru, kā iesniegt sūdzību par atteikumu, un par patērētāja tiesībām sazināties ar attiecīgo kompetento iestādi un norikoto alternatīvo strīdu izšķiršanas struktūru, un norāda atbilstīgo kontaktinformāciju.

8. Dalībvalstis nodrošina, ka 4. punktā minētajos gadījumos kredītiestāde pieņem atbilstīgus pasākumus, ievērojot Direktīvas 2005/60/EK III nodaļu.

9. Dalībvalstis nodrošina, ka piekļuve maksājumu kontam ar pamatfunkcijām nav atkarīga no papildu pakalpojumu vai kredītiestādes akciju iegādes, ja vien pēdējais noteikums nav attiecināms uz visiem kredītiestādes klientiem.

10. Uzskata, ka dalībvalstis ievēro IV nodaļā noteiktās saistības, ja esošā saistošā sistēma nodrošina to, ka tā tiek pilnībā piemērota pietiekami skaidrā un precīzā veidā, tā, lai personas, uz kurām tā attiecas, var pilnā mērā noskaidrot savas tiesības un uz tām balstīties valsts tiesās.

17. pants

Maksājumu konta ar pamatfunkcijām iezīmes

1. Dalībvalstis nodrošina, ka maksājumu kontā ar pamatfunkcijām ir iekļauti šādi pakalpojumi:
 - a) pakalpojumi, kas nodrošina visas operācijas, kas nepieciešamas maksājumu konta atvēršanai, apkalpošanai un slēgšanai;
 - b) pakalpojumi, kas nodrošina līdzekļu iemaksāšanu maksājumu kontā;
 - c) pakalpojumi, kas Savienībā nodrošina skaidras naudas izņemšanu no maksājumu konta kredītiestādē vai bankomātos kredītiestādes darbalaikā vai ārpus tā;
 - d) veikt šādu maksājumu darījumu izpildi Savienībā:
 - i) tiešā debeta maksājumi;
 - ii) maksājumu darījumi, izmantojot maksājumu karti, tostarp tiešsaistes maksājumi;
 - iii) kredīta pārvedumi, tostarp regulārie maksājumi, ja iespējams, izmantojot banku termināļus un apkalpošanu klātienē, un kredītiestādes tiešsaistes sistēmu.

Pakalpojumus, kas minēti pirmās daļas a) līdz d) apakšpunktā, kredītiestādes piedāvā, ciktāl tās jau tos piedāvā patērētājiem, kuriem ir maksājumu konts, kas nav maksājumu konts ar pamatfunkcijām.

2. Dalībvalstis var noteikt kredītiestādēm, kas veic uzņēmējdarbību to teritorijā, pienākumu līdz ar maksājumu kontu ar pamatfunkcijām sniegt papildu pakalpojumus, kas tiek uzskatīti par patērētājiem būtiskiem, balstoties uz valsts līmeni vispārpieņemtu praksi.
3. Dalībvalstis nodrošina to, ka kredītiestādes, kas veic uzņēmējdarbību to teritorijā, piedāvā maksājumu kontus ar pamatfunkcijām vismaz attiecīgās dalībvalsts nacionālajā valūtā.
4. Dalībvalstis nodrošina to, ka maksājumu konts ar pamatfunkcijām ļauj patērētājiem veikt neierobežotu skaitu operāciju saistībā ar 1. punktā minētajiem pakalpojumiem.
5. Attiecībā uz šā panta 1. punkta a), b), c) apakšpunktā un d) apakšpunkta ii) punktā minētajiem pakalpojumiem, izņemot maksājumu darījumus ar kredītkarti, dalībvalstis nodrošina to, ka kredītiestādes nenosaka 18. pantā minētos tarifus, kas nebūtu samērīgi, ja vien tarifi vispār tiek noteikti, neatkarīgi no maksājumu kontā veikto operāciju skaita.
6. Attiecībā uz šā panta 1. punkta d) apakšpunkta i) punktā minētajiem pakalpojumiem, šā panta 1. punkta d) apakšpunkta ii) punktā minētajiem pakalpojumiem tikai attiecībā uz maksājumu darījumiem ar kredītkarti un šā panta 1. punkta d) apakšpunkta iii) punktā minētajiem pakalpojumiem dalībvalstis var noteikt minimālo operāciju skaitu, par kurām kredītiestādes var noteikt tikai 18. pantā minētos samērīgos tarifus, ja tādi tiek noteikti. Dalībvalstis nodrošina to, ka minimālais operāciju skaits ir pietiekams, lai patērētājs to varētu izmantot privātām vajadzībām, ņemot vērā esošo patērētāju uzvedību un vispārpieņemto komercpraksi. Tarifi, kurus nosaka par operāciju skaitu, kas pārsniedz minimālo, nekādā gadījumā nav lielāki nekā tie, kurus nosaka saskaņā ar kredītiestādes parasto cenu veidošanas politiku.

7. Dalībvalstis nodrošina, ka patērētājs var pārvaldīt un iniciēt maksājumu darījumus no patērētāja maksājumu konta ar pamatfunkcijām kredītiestādes telpās un/vai izmantojot tiešsaistes pakalpojumu iespējas, ja tādas ir pieejamas.

8. Neskarot prasības, kas noteiktas Direktīvā 2008/48/EK, dalībvalstis var atļaut kredītiestādēm pēc patērētāja pieprasījuma sniegt pārtēriņa iespēju attiecībā uz maksājumu kontu ar pamatfunkcijām. Dalībvalstis var noteikt šāda pārtēriņa maksimālo summu un maksimālo ilgumu. Piekļuve maksājumu kontam ar pamatfunkcijām vai tā izmantošana netiek ierobežota vai padarīta atkarīga no tā, vai klients iegādājas šādus kredītpakalpojumus.

18. pants

Saistītie tarifi

1. Dalībvalstis nodrošina, ka kredītiestādes 17. pantā minētos pakalpojumus piedāvā bez maksas vai piemērojot samērīgus tarifus.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka tarifi, ko patērētājiem piemēro par pamatlīgumā paredzēto patērētāju saistību neievērošanu, ir samērīgi.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka 1. un 2. punktā minētie samērīgie tarifi tiek noteikti, ņemot vērā vismaz šādus kritērijus:

a) nacionālā ienākuma līmeņi;

b) vidējie tarifi, ko piemēro kredītiestādes attiecīgajā dalībvalstī par pakalpojumiem saistībā ar maksājumu kontiem.

4. Neskarot 16. panta 2. punktā minētās tiesības un šā panta 1. punktā minētās saistības, dalībvalstis var pieprasīt, lai kredītiestādes īstenotu dažādas izcenojumu sistēmas atkarībā no līmeņa, kādā patērētājam ir pieeja bankas pakalpojumiem, jo īpaši atļaujot labvēlīgākus nosacījumus neaizsargātiem patērētājiem, kuriem vēl nav bankas konta. Šādos gadījumos dalībvalstis nodrošina, ka patērētājiem tiek sniegtas konsultācijas, kā arī atbilstīga informācija par pieejamām izvēles iespējām.

19. pants

Pamatlīgumi un to izbeigšana

1. Pamatlīgumiem, kas nodrošina piekļuvi maksājumu kontam ar pamatfunkcijām, piemēro Direktīvu 2007/64/EK, izņemot šā panta 2. un 4. punktā paredzētos gadījumus.

2. Kredītiestāde var vienpusēji izbeigt pamatlīgumu tikai tad, ja spēkā ir vismaz viens no šiem nosacījumiem:

a) patērētājs maksājumu kontu ir tīši izmantojis nelikumīgiem mērķiem;

b) maksājumu kontā ilgāk nekā 24 mēnešus pēc kārtas nav veikti darījumi;

c) patērētājs ir sniedzis nepareizu informāciju, lai iegūtu maksājumu kontu ar pamatfunkcijām, gadījumos, kad, sniedzot pareizu informāciju, patērētājs nebūtu ieguvis šādas tiesības;

d) patērētājs vairs nav likumīgs Savienības rezidents;

e) patērētājs ir pēc tam atvēris otru maksājumu kontu, kas tam ļauj izmantot 17. panta 1. punktā uzskaitītos pakalpojumus tajā dalībvalstī, kurā viņam jau ir maksājumu konts ar pamatfunkcijām.

3. Dalībvalstis var noteikt ierobežotus un konkrētus papildu gadījumus, kad kredītiestāde var vienpusēji izbeigt pamatlīgumu maksājumu kontam ar pamatfunkcijām. Šādi gadījumi pamatojas uz to teritorijā piemērojamiem valstu tiesību aktu noteikumiem, un to mērķis ir izvairīties no gadījumiem, kad patērētāji ļaunprātīgi izmanto savas tiesības piekļūt maksājumu kontam ar pamatfunkcijām.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumos, kad kredītiestāde pārtrauc līgumu par maksājumu kontu ar pamatfunkcijām, pamatojoties uz vienu vai vairākiem 2. punkta b), d) un e) apakšpunktā un 3. punktā minētajiem iemesliem, tā informē patērētāju par iemesliem un pārtraukšanas pamatojumu vismaz divus mēnešus pirms pārtraukšana stājas spēkā, rakstiski un bez maksas, izņemot gadījumus, kad šāda atklāšana būtu pretrunā ar valsts drošības vai sabiedriskās kārtības mērķiem. Ja kredītiestāde pārtrauc līgumu saskaņā ar 2. punkta a) vai c) apakšpunktu, tas tiek pārtraukts uzreiz.

5. Paziņojumā par pārtraukšanu patērētājs tiek informēts par procedūru, kā iesniegt sūdzību par pārtraukšanu, ja tāds ir saņemts, un par patērētāja tiesībām sazināties ar kompetento iestādi un norikoto alternatīvo strīdu izšķiršanas struktūru, un norāda atbilstīgu kontaktinformāciju.

20. pants

Vispārīga informācija par maksājumu kontiem ar pamatfunkcijām

1. Dalībvalstis nodrošina, ka ir īstenoti piemēroti pasākumi, kas uzlabo sabiedrības informētību par maksājumu kontu ar pamatfunkcijām pieejamību, to vispārējiem tarifu nosacījumiem, procedūrām, kas jāievēro, lai izmantotu tiesības piekļūt maksājumu kontam ar pamatfunkcijām, un metodēm, kā piekļūt alternatīvām strīdu izšķiršanas procedūrām. Dalībvalstis nodrošina, ka to veiktie informēšanas pasākumi ir pietiekami un mērķtiecīgi, jo īpaši attiecībā uz patērētājiem, kuriem vēl nav bankas konta, kuri ir neaizsargāti un mobilajiem patērētājiem.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka kredītiestādes bez maksas nodrošina patērētājiem pieejamu informāciju un palīdzību saistībā ar piedāvāto maksājumu kontu ar pamatfunkcijām īpašajām iezīmēm, tiem piemērotajiem tarifiem un izmantošanas nosacījumiem. Dalībvalstis arī nodrošina, ka informācijā ir skaidri norādīts, ka papildu pakalpojumu iegāde nav obligāta, lai piekļūtu maksājumu kontam ar pamatfunkcijām.

V NODAĻA

KOMPETENTĀS IESTĀDES UN ALTERNATĪVĀ STRĪDU IZŠĶIRŠANA

21. pants

Kompetentās iestādes

1. Dalībvalstis nozīmē valsts kompetentās iestādes, kas ir pilnvarotas nodrošināt šīs direktīvas piemērošanu un izpildi, un nodrošina, lai tām tiktu piešķirtas izmeklēšanas un izpildes pilnvaras un atbilstīgi resursi, kas nepieciešami, lai tās efektīvi un iedarbīgi veiktu savus pienākumus.

Kompetentās iestādes ir publiskas iestādes vai struktūras, kas atzītas ar valstu tiesību aktiem vai ko atzinušas valsts iestādes, kam šajā nolūkā īpaši piešķirtas pilnvaras ar valstu tiesību aktiem. Tie nav maksājumu pakalpojumu sniedzēji, izņemot valstu centrālās bankas.

2. Dalībvalstis nodrošina, lai kompetentajām iestādēm un visām personām, kas strādā vai ir strādājušas kompetento iestāžu labā, kā arī kompetento iestāžu norīkoti revidenti un eksperti būtu saistošs pienākums ievērot dienesta noslēpumu. Neskarot gadījumus, uz kuriem attiecas krimināltiesības vai šī direktīva, konfidenciālu informāciju, ko tie var saņemt, pildot savus pienākumus, nedrīkst izpaust nevienai personai vai iestādei, izņemot pārskata vai apkopojuma veidā. Tomēr tas neliedz kompetentajām iestādēm apmainīties ar konfidenciālu informāciju vai nosūtīt to saskaņā ar Savienības un valstu tiesību aktiem.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka iestādes, kas izraudzītas kā kompetentās iestādes, lai nodrošinātu šīs direktīvas piemērošanu un izpildi, ir vai nu viena, vai abas no šīm:

a) kompetentās iestādes, kā definēts Regulas (ES) Nr. 1093/2010 4. panta 2. punktā;

b) iestādes, kas nav a) apakšpunktā minētās kompetentās iestādes, ar noteikumu, ka valsts normatīvie un administratīvie akti paredz šīm iestādēm pienākumu sadarboties ar a) apakšpunktā minētajām kompetentajām iestādēm, kad vien tas ir nepieciešams to pienākumu veikšanai saskaņā ar šo direktīvu, tostarp, lai sadarbotos ar EBI, kā prasīts saskaņā ar šo direktīvu.

4. Dalībvalstis paziņo Komisijai un EBI par kompetentajām iestādēm un jebkurām izmaiņām šajā sakarā. Pirmo šādu paziņojumu sniedz, cik ātri vien iespējams, bet ne vēlāk kā 2016. gada 18. septembrī.

5. Kompetentās iestādes izmanto savas pilnvaras atbilstīgi valstu tiesību aktiem vai nu:

a) tieši saskaņā ar tām piešķirtajām pilnvarām, vai tiesu iestāžu uzraudzībā; vai

b) iesniedzot pieteikumu tiesā, kas ir kompetenta lemt par attiecīgo jautājumu, tostarp vajadzības gadījumā iesniedzot arī apelāciju, ja pieteikuma izskatīšanas iznākumā netiek pieņemts vajadzīgais lēmums.

6. Ja dalībvalstu teritorijā ir vairāk nekā viena kompetentā iestāde, dalībvalstis nodrošina, ka to attiecīgie pienākumi ir skaidri definēti un ka minētās iestādes cieši sadarbojas, lai tās varētu efektīvi pildīt savus attiecīgos pienākumus.

7. Komisija vismaz reizi gadā publicē kompetento iestāžu sarakstu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* un pastāvīgi atjaunina to savā tīmekļa vietnē.

22. pants

Pienākums sadarboties

1. Dažādu dalībvalstu kompetentās iestādes savstarpēji sadarbojas vienmēr, kad tas ir vajadzīgs, lai izpildītu tos pienākumus saskaņā ar šo direktīvu, izmantojot pilnvaras, kas noteiktas vai nu šajā direktīvā, vai valstu tiesību aktos.

Kompetentās iestādes sniedz palīdzību pārējo dalībvalstu kompetentajām iestādēm. Jo īpaši, tās apmainās ar informāciju un sadarbojas jebkurā izmeklēšanas vai uzraudzības darbībā.

Lai sekmētu un paātrinātu sadarbību un jo īpaši informācijas apmaiņu, katra dalībvalsts izraugās tikai vienu kompetento iestādi kā kontaktpunktu, piemērojot šo direktīvu. Dalībvalstis paziņo Komisijai un pārējām dalībvalstīm to iestāžu nosaukumus, kuras ir izraudzītas saņemt pieprasījumus veikt informācijas apmaiņu vai sadarboties, ievērojot šo punktu.

2. Dalībvalstis veic administratīvos un organizatoriskos pasākumus, kas vajadzīgi, lai sekmētu 1. punktā paredzēto palīdzību.

3. Dalībvalstu kompetentās iestādes, kas ir izraudzītas kā kontaktpunkti, piemērojot šo direktīvu, saskaņā ar 1. punktu, bez liekas kavēšanās sniedz cita citai informāciju, kas vajadzīga, lai veiktu kompetento iestāžu pienākumus, kas izklāstīti pasākumos, kuri pieņemti, ievērojot šo direktīvu.

Kompetentās iestādes, kas apmainās ar informāciju ar citām kompetentām iestādēm saskaņā ar šo direktīvu, paziņojot minēto informāciju, var norādīt, ka šādu informāciju nevar atklāt bez to nepārprotamas piekrišanas, un tādā gadījumā šādas informācijas apmaiņu var veikt tikai mērķiem, kam minētās iestādes devušas savu piekrišanu.

Kompetentā iestāde, kas ir izraudzīta kā kontaktpunkts, saņemto informāciju var nosūtīt citām kompetentajām iestādēm, tomēr tā nenosūta informāciju citām struktūrām vai fiziskām vai juridiskām personām bez to kompetento iestāžu nepārprotamas piekrišanas, kuras šo informāciju sniegušas, un vienīgi tādiem mērķiem, kam šīs iestādes devušas savu piekrišanu, izņemot attiecīgi pamatotos apstākļos – šādā gadījumā tās nekavējoties informē kontaktpunktu, kas piegādājis informāciju.

4. Kompetentā iestāde var atteikties rīkoties pēc sadarbības pieprasījuma, veicot izmeklēšanu vai uzraudzības darbību vai apmainoties ar informāciju, kā paredzēts 3. punktā, tikai tad, ja:

- a) šāda izmeklēšana, pārbaude uz vietas, uzraudzības darbība vai informācijas apmaiņa var nelabvēlīgi ietekmēt uzrunātās dalībvalsts suverenitāti, drošību vai sabiedrisko kārtību;
- b) attiecībā uz tām pašām darbībām un tām pašām personām jau ir uzsākta tiesvedība uzrunātās dalībvalsts iestādēs;
- c) attiecībā uz tām pašām personām un tām pašām darbībām uzrunātajā dalībvalstī jau pieņemts galīgais spriedums.

Šāda atteikuma gadījumā kompetentā iestāde attiecīgi paziņo pieprasījumu iesniegušajai kompetentajai iestādei, sniedzot tik sīku informāciju, cik vien iespējams.

23. pants

Strīdu izšķiršana starp dažādu dalībvalstu kompetentajām iestādēm

Kompetentās iestādes var nodot situācijas izskatīšanu EBI, ja ir noraidīts lūgums sadarboties, jo īpaši apmainīties ar informāciju, vai arī uz to nav saņemta atbilde pieņemamā termiņā, un var pieprasīt EBI palīdzību saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 19. pantu. Šādos gadījumos EBI var rīkoties saskaņā ar pilnvarām, kuras tai piešķirtas ar minēto pantu, un jebkurš saistošs lēmums, ko EBI ir pieņēmusi saskaņā ar minēto pantu, ir saistošs attiecīgajām kompetentajām iestādēm neatkarīgi no tā, vai minētās kompetentās iestādes ir EBI locekles vai nav.

24. pants

Alternatīva strīdu izšķiršana

Dalībvalstis nodrošina, ka patērētājiem ir piekļuve efektīvām un iedarbīgām alternatīvām strīdu izšķiršanas procedūrām tādu strīdu izšķiršanai, kuri attiecas uz šajā direktīvā paredzētajām tiesībām un pienākumiem. Šādas alternatīvas strīdu izšķiršanas procedūras un vienības, kas tās piedāvā, atbilst kvalitātes prasībām, kas noteiktas Direktīvā 2013/11/ES.

25. pants

Mehānisms gadījumam, ja tiek atteikta piekļuve maksājumu kontam, par kuru piemēro tarifu

Neskarot 16. pantu, dalībvalstis var izveidot īpašu mehānismu, lai nodrošinātu to, ka patērētājiem, kuriem nav maksājumu konta to teritorijā un kuriem ir atteikta piekļuve maksājumu kontam, par kuru kredītiestādes piemēro tarifu, ir efektīva bezmaksas pieeja maksājumu kontam ar pamatfunkcijām.

VI NODAĻA

SANKCIJAS

26. pants

Sankcijas

1. Dalībvalstis paredz noteikumus par sankcijām, ko piemēro to valstu tiesību aktu pārkāpumiem, ar kuriem transponē šo direktīvu, un veic visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu to īstenošanu. Šādas sankcijas ir iedarbīgas, samērīgas un atturošas.

2. Dalībvalstis nosaka, ka kompetentā iestāde var darīt zināmus atklātībai jebkurus administratīvos sodus, kas tiks piemēroti par tādu pasākumu neievērošanu, kas pieņemti, transponējot šo direktīvu, ja vien šāda nodošana atklātībai nopietni neapdraud finanšu tirgus vai nerada nesamērīgu kaitējumu iesaistītajām personām.

VII NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

27. pants

Novērtēšana

1. Dalībvalstis pirmo reizi līdz 2018. gada 18. septembrim un pēc tam ik pēc diviem gadiem sniedz Komisijai šādu informāciju par atbilstību šajā direktīvā ietvertajiem noteikumiem:

a) vai kredītiestādes izpilda 4., 5. un 6. pantu;

b) vai dalībvalsts izpilda prasības nodrošināt salīdzināšanas tīmekļa vietnes, ievērojot 7. pantu;

c) to maksājumu kontu skaitu, uz kuriem attiecināta maiņa un atteikto pieteikumu maksājumu kontu maiņai īpatsvaru;

d) to kredītiestāžu skaitu, kuras piedāvā maksājumu kontus ar pamatfunkcijām, šādu atvērto kontu skaitu un atteikto pieteikumu maksājumu kontiem ar pamatfunkcijām īpatsvaru.

2. Komisija pirmo reizi līdz 2018. gada 18. septembrim un pēc tam ik pēc diviem gadiem sagatavo ziņojumu, pamatojoties uz informāciju, kas saņemta no dalībvalstīm.

28. pants

Pārskatīšana

1. Līdz 2019. gada 18. septembrim Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu par šīs direktīvas piemērošanu, vajadzības gadījumā kopā ar likumdošanas priekšlikumu.

Minētajā ziņojumā iekļauj:

- a) sarakstu, kurā uzskaitītas visas pārkāpumu procedūras, kuras Komisija ir uzsākusi saistībā ar šo direktīvu;
- b) izvērtējumu par vidējo tarifu līmeni dalībvalstīs saistībā ar maksājumu kontiem, uz kuriem attiecas šīs direktīvas darbības joma;
- c) pamatojuma izvērtējumu par tādas sistēmas izstrādi, kas nodrošinātu automātisku maksājumu pārvirzīšanu no viena maksājumu konta citā vienā un tajā pašā dalībvalstī kombinācijā ar automātisku paziņojumu saņēmējiem vai maksātājiem, ja viņu pārskaitījumi tiek pārvirzīti;
- d) pamatojuma izvērtējumu par 10. pantā paredzēto maiņas pakalpojuma paplašināšanu, attiecinot to uz gadījumiem, kad saņemošā un nododošā maksājumu pakalpojuma sniedzēji atrodas dažādās dalībvalstīs, un pamatojuma izvērtējumu par pārrobežu konta atvēršanu saskaņā ar 11. pantu;
- e) izvērtējumu par to kontu turētāju skaitu, kas mainījuši maksājumu kontus pēc šīs direktīvas transponēšanas, pamatojoties uz informāciju, ko dalībvalstis sniegušas, ievērojot 27. pantu;
- f) izmaksu un priekšrocību izvērtējumu pilnīgai maksājumu kontu numuru pārceļšanai visā Savienībā;
- g) izvērtējumu par to kredītiestāžu skaitu, kas piedāvā maksājumu kontus ar pamatfunkcijām;
- h) izvērtējumu par to patērētāju skaitu, kas ir atvēruši maksājumu kontus ar pamatfunkcijām pēc šīs direktīvas transponēšanas, un, ja ir pieejama informācija, kas padarīta anonīma, šiem patērētājiem raksturīgajām iezīmēm;
- i) izvērtējumu par maksājumu kontiem ar pamatfunkcijām piemērotajiem vidējiem gada tarifiem dalībvalstu līmenī;
- j) izvērtējumu par esošo pasākumu efektivitāti un vajadzību pēc papildpasākumiem, lai palielinātu finansiālo iekļautību un palīdzētu neaizsargātām iedzīvotāju grupām saistībā ar pārmērīgiem parādiem;
- k) dalībvalstu paraugprakses piemērus, kas norāda, ka patērētājam vairs netiek liegta piekļuve maksājumu pakalpojumiem.

2. Ziņojumā novērtē, arī pamatojoties uz informāciju, kas saņemta no dalībvalstīm, ievērojot 27. pantu, vai saistībā ar maksāšanas līdzekļu un tehnoloģiju attīstību grozīt un atjaunināt to pakalpojumu sarakstu, kuri ir daļa no maksājumu konta ar pamatfunkcijām.

3. Ziņojumā arī novērtē, vai papildus pasākumiem, kas pieņemti, ievērojot 7. un 8. pantu, un veikti attiecībā uz salīdzināšanas tīmekļa vietnēm un piedāvājumu kopumiem, ir nepieciešami papildu pasākumi, un jo īpaši izvērtē vajadzību akreditēt salīdzināšanas tīmekļa vietnes.

29. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstis līdz 2016. gada 18. septembrim pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis nekavējoties Komisijai dara zināmu minēto noteikumu tekstu.

2. Dalībvalstis piemēro 1. punktā minētos noteikumus no 2016. gada 18. septembra.

Atkāpjoties no pirmās daļas:

- a) šīs direktīvas 3. pantu piemēro no 2014. gada 17. septembra;
- b) dalībvalstis piemēro pasākumus, kas nepieciešami, lai izpildītu 4. panta 1.līdz 5. punktu, 5. panta 1., 2. un 3. punktu, 6. panta 1. un 2. punktu un 7. pantu deviņus mēnešus pēc 3. panta 4. punktā minētā deleģētā akta stāšanās spēkā;
- c) dalībvalstis, kurās valsts līmenī jau pastāv tarifu informācijas dokumenta ekvivalents, var izvēlēties ieviest vienotu formātu un tā vienoto simbolu vēlākais 18 mēnešus pēc 3. panta 4. punktā minētā deleģētā akta stāšanās spēkā;
- d) dalībvalstis, kurās valsts līmenī jau pastāv tarifu informācijas dokumenta ekvivalents, var izvēlēties ieviest vienotu formātu un tā vienoto simbolu vēlākais 18 mēnešus pēc 3. panta 4. punktā minētā deleģētā akta stāšanās spēkā.

3. Kad dalībvalstis pieņem 1. punktā minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka metodes, kā izdarāma šāda atsauce.

4. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus savu tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

30. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

31. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm saskaņā ar Līgumiem.

Briselē, 2014. gada 23. jūlijā

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
M. SCHULZ

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
S. GOZI